

The book is owned by ฤๅ No Name

Typed to Word Document by ฤๅ No Name

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์บรรณาคาร

พล, นิกธ, กิมหงวน

วันปอดเหล็ก

ป.อินทรปาลิต

“ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่ทำได้” นี้อีกคิพจน์ประจำใจของดร.ดิเรก
ณรงค์ฤทธิ์ นายแพทย์ และนักวิทยาศาสตร์ไทยที่ทั่วโลกรู้จักขงชาติ ชายหนุ่มผู้นี้ใช้เวลาที่
มีอยู่ให้หมดไปกับการค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับทางแพทย์ และทางวิทยาศาสตร์ ในอันที่
จะสร้างชื่อเสียงให้เขา และเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติ

จากเมฆหมอกของสงครามโลก ซึ่งมีที่ท่าว่าจะเคลื่อนมายังประเทศไทย
ทางรัฐบาลได้ตระหนักดี จึงเตรียมการรับสงครามไว้อย่างเข้มแข็ง เรียกระดมทหารที่
ลาพักให้กลับมามีประจำหน่วยที่ตั้งของตนตามเดิม นอกจากนี้ก็วางแผนการต่อสู้ป้องกัน
ภัย และบรรเทาภัยทางอากาศเตรียมแผนการอพยพประชาชนทั้งในจังหวัดพระนคร
และธนบุรีให้ไปอยู่ยังที่ปลอดภัย ถ้าหากว่าสงครามเหี้ยมอย่างเข้ามาในประเทศไทย

ดร.ดิเรกห่างกับเพื่อนเกลอทั้งสามชั่วขณะ เขามกตัวอยู่แต่ในห้องทดลอง
วิทยาศาสตร์ทั้งกลางวัน และกลางคืน ง่วนอยู่กับการค้นคว้าของเขา บางทีค้นพบแต่คว้าไม่ทัน
บางทีคว้าถูกแล้วแต่ค้นไม่พบ เขากำลังวางโครงการที่จะสร้างนครบไทย คือทหารไทยทุกคนให้
กลายเป็นมนุษย์วิเศษ สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ ยิ่งฝันไม่เข้า ถ้าหากว่าความคิดของนาย
แพทย์หนุ่มเป็นผล กองทัพไทยทั้ง 3 ทักษะก็จะกลายเป็นทัพที่แข็งแกร่งที่สุด

ในโลก

ดร.ดิเรกก็ใช้ให้เจ้าแก้วเรียกตัวเพื่อนเกลอทั้ง 3 มาพบกับเขาในตอนเย็น
วันหนึ่ง

ขณะที่นายแพทย์หนุ่ม กำลังง่วนอยู่กับงานของเขาภายในห้องทดลองอันกว้าง
ใหญ่ ประตูห้องวิทยาศาสตร์ก็ถูกเคาะขึ้นเบา ๆ ดร.ดิเรกหันไปมองดูที่ประตูแล้วกล่าวคำอนุญาต
เป็นภาษาอังกฤษ

“คัม อิน”

ประตูกกระจกฝ้าถูกหมุนลูกบิดเปิดออก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินนำหน้าพล กิมหงวน และเจ้าแห้วเดินเข้ามาด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“ก๊วยอิวเนนึ่ง หมอ” อาเสี่ยกล่าวทัก

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“ก๊วยอิวเนนึ่ง ไอ้กรลละ”

พูดขาดคำนิกรก็เดินกินกล้วยหอมเข้ามาในห้อง พอเห็นหน้าดิเรกนายจอมทะเล้น ก็ยักคิ้วแผล็บ

“มีการประชุมเรื่องอะไรกันอีกลละ”

ดิเรกเชิญให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเพื่อนเกลอของเขานั่ง หลังจากโอภาปราศรัยกัน เล็กน้อย ดร.ดิเรกก็กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“เท่าที่กันเชิญคุณพ่อ และพวกแกมาพบกันก็เพื่อจะแถลงสาระสำคัญให้ทราบว่ บัดนี้กันใช้เวลาเกือบ 1 เดือนทำคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติของเรา คือทำให้คนธรรมดา กลายเป็นมนุษย์วิเศษ เหาะเหินเดินอากาศได้ยิ่งฝันไม่เข้า”

นิกรหัวเราะหึ ๆ โยนเปลือกกล้วยหอมไว้บนพื้น

“นักวิทยาศาสตร์อย่างแกน่านับถือมาก โดยมากนักวิทยาศาสตร์ที่ไปเรียนนอก กลับมาถึงเมืองไทย ก็สมัครใจรับแต่ราชการกินเงินเดือนเท่านั้น ไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ส่วนแกได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติมามากต่อมากแล้ว”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแก้มแทบแตก ยกมือกอดอกเดินวนเวียนไปมาอย่างสง่าผ่าเผย

“ออไรน์ ออไรน์ กันไม่เคยรักอะไรยิ่งไปกว่าประเทศชาติของกัน” พูดจบดิเรกก็เหยียบเปลือกกล้วยหอมของนิกรถลาเดินล้มลงก้นกระแทกพื้นดังโครม

3 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะลั่น นายแพทย์หนุ่มสูดปาก และทำตาปริบ ๆ เอื้อมมือหยิบเปลือกกล้วยหอมขว้างออกไปนอกหน้าต่างด้วยความเดือดดาล เปลือกกล้วยปะทะขอบหน้าต่างแคนนอนมาปะกลางกบาลเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พอดี

นิกรทำคายนหัวเราะก๊าก

“คุณพ่อ ฮะ ฮะ เปลือกกล้วยปิดหัวคุณพ่อไว้หอมเหมรมน่าเกลียด เหลือเกินครับ ฮะ ฮะ ฮะ ฮะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขบกรามกรอด ค่อย ๆ เอื้อมมือหยิบเปลือกกล้วยหอมขว้างหน้า นายแพทย์หนุ่มทันที

“ไอ้เปรต ประเดี้ยวพ่อเตะหางย้อองเลย”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องวิทยาศาสตร์ นายแพทย์หนุ่มค่อย ๆ ลูกขึ้นปราดเข้ามา ยกมือเชกศีรษะนิกรดังโป๊ก

“นี่แน่ แก่กินเสียจริงเชียว กินแล้วยังโยนเปลือกทิ้งไว้อีก อูย ก้นกบ
แทบหัก”

กิมหงวนหัวเราะงอหายหันมาทางเจ้าแห้ว

“เฮ้ย ไปเอาเหล้ามากินกันเถอะวะไอ้แห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มหวานจ้อย

“นั่นนะซีครับ รับประทานผมกำลังเปรี้ยวปากอยู่ที่เดียว”

อาเสี้ยนั่งอ้าปากหาว

“เปล่า ๆ ๆ คำว่าเอาเหล้ามากินกันนะ ข้าหมายความว่าถึงข้า 4 คนนี้ แล้วก็เจ้าคุณอา
อีก 1 คน มึงไม่เกี่ยว”

“อ้าว แล้วกัน” แล้วเจ้าแห้วก็พาตัวเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์
ต่อจากนั้นดร.ดิเรกก็พูดกับเพื่อนเกลอ และพ่อตาของเขาอย่างเป็นทางการ เขาอธิบายให้ฟังว่า
บัดนี้เขาได้ประดิษฐ์คิดยานี้ขึ้นมาหนึ่งแล้ว ยานี้ของเขาเมื่อนี้เข้าสู่ร่างกายใครผู้หนึ่งจะมี
กำลังพลังอันมหาศาลยิ่งกว่าคิงคองเสียอีก นอกจากนี้ เขายังคิดเครื่องยนต์ไอพ่นขนาดจิ๋วใช้สวม
ต่างเสื้อผูกติดกับร่างกาย เครื่องไอพ่นนี้จะทำให้ผู้ที่สวมใส่ติดกับตัวเหินเดินอากาศได้ใน
อัตราความเร็วถึงชั่วโมงละ 400 ไมล์

แล้วดร.ดิเรกก็นำประดิษฐกรรมของเขาออกมาจากตู้ไม้ใบใหญ่ เขามาวางบนโต๊ะ
อธิบายให้คณะพรรคของเขาทราบ มันเป็นเสื้อคล้ายเสื้อเกราะข้างหลังมีท่อเหล็กคล้ายเป็มน้ำ
หลายอัน และมีเครื่องยนต์ไอพ่นขนาดเล็กแบบเดียวกับในภาพยนตร์ของบริษัทรีพับลิค

ในระหว่างที่ดิเรกกำลังอธิบายอยู่นั้น เจ้าแห้วกับสาวใช้อีกคนหนึ่งก็ถือเอาใส่
ขวดเหล้า โชชา ถ้วยแก้ว และจานกับแก้มัดเดินเข้ามาต่างวางถาดลงบนโต๊ะ แล้วเจ้าแห้วก็หันมา
ยิ้มกับสาวใช้เก่าแก่ที่บ้าน “พัชราภรณ์”

“ไปได้ เจ้ม่อม เสร็จธุระแล้ว ผู้ใหญ่เขากำลังประชุมกัน รีบออกไปเสีย”

ละม่อมค้อนควับ

“เฮ้ย ฉันทอยากฟังหรืออะ ไม่ต้องไล่ฉันก็ไปงานของฉันยังมีอีกตั้งมากมายถ่าย
กองสุมกบาล”

แล้วละม่อมก็เดินออกไปจากห้องวิทยาศาสตร์ กิมหงวนจัดแจงผสมวิสกี้โชชา
แจกจ่ายเจ้าคุณป้าจันนี่ ๆ และเพื่อนเกลอของเขา แล้วก็ฟังดร.ดิเรกอธิบายต่อไป นิกรฟังกลางกิน
พลาง เผลอแวบเดียวแหนมหมดเกลี้ยงจานโดยที่คนอื่นยังไม่ได้กินแม้แต่คำเดียว พล่อ้อมมือคว้า
ซ้อมือนิกรไว้

“เฮ้ย ๆ พอดีชีไว้วัย แหมเรียบไป 1 จานแล้วยังจะบุกรุกเนื้อยาอีก เอาไว้ให้คนอื่น
เขากินบ้าง”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ พยักหน้ากับเสี่ยหงวน

“เจี๊ยะ เจี๊ยะ”

อาเสี้ยนศิริชะ

“เจ๊ยะหอกอะไรละ เหลือแต่ต้นหอม และถั่วลิสง แกนี่จะกินจะอยู่ไม่ได้นี่ถึงพรรคพวกบ้างเลย” แล้วอาเสี้ยนก็ยกแก้วเหล้าของเขาขึ้นจะดื่ม แต่พอแลเห็นแมลงวันตัวหนึ่งกำลังลอยคอบอยู่ในน้ำสีเหลืองในถ้วยแก้ว เสี้ยนหงวนสะอึกเฮือก หันควับมาทางเจ้าแห้ว ส่งแก้วเหล้าให้ทันที

“เฮ้ เอาไปเททิ้ง หยิบแก้วเปล่าบนขอบหน้าต่างนั่นมาอีกใบซิ”

รับประทานไม่ต้องเทหอรอกครับ รับประทานผมจัดการเอง” แล้วเจ้าแห้วก็ยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นดื่มทั้งแมลงวัน และเหล้าผ่านลำคอเจ้าแห้วลงไปอย่างง่ายดาย

ดร.ดิเรกแลเห็นเข้าก็ขยันทาเหลือ

“ไอ้แห้ว” นายแพทย์หนุ่มเอ็ดตะโรลั่น “กินเข้าไปได้ยังไงวะ แกรู้หรือเปล่าว่าที่ขาของแมลงวันนะเต็มไปด้วยเชื้อโรคสารพัด ไซรักสาค, โทฟอยด์, อหิวาตกโรค”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานไม่เป็นไรครับ รับประทานคุณนิกรเคยสอนผมว่าแมลงวันเป็นยาปี้ว”

ดิเรกหันควับมาทางนายจอมทะเล้นทันที

“ใครบอกแคะ”

นายจอมทะเล้นยิ้มเหย ๆ

“ไม่รู้ระอะ ก็เห็นเขาพูดกันว่าแมลงวันสเปนกินแล้วจิตใจก็คึกคักเข้มแข็งดี ก็นั่งลองกินแมลงวันไทยดูบ้าง”

“แล้วผลของมันเป็นไง”

นิกรยกไหล่แล้วแบมือ

“สบาย เป็นยาถ่ายในตัว ไม่เชื่อทดลองดูสักตัวก็ได้ ไอ้ชนิดหัวเขียวตัวเบ้ม ๆ ด้วยละก้อวิเศษนัก ตัวหนึ่งเท่ากับกินบรู๊คแล็ค 4 ก้อน โกร๊กเป็นน้ำไปเลย”

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่ปั้นยาที่ดีที่สุด

“ยูตะกळेที่สุคในโลก กินกระทั่งแมลงวัน ง่า พวกกันนอกเรื่องนอกราวเสี้ยนแล้ว มาคุยกันถึงเรื่องประดิษฐกรรมอันวิเศษของกันเถอะ”

พลผสมวิสกี้โซดาแจกจ่ายให้เพื่อนเกลอของเขาอีก ทุกคนนั่งนิ่งเฉยตั้งอกตั้งใจฟัง นายแพทย์หนุ่มบรรยายถึงคุณภาพเสี้ยนวิเศษของเขา ดร.ดิเรกบอกว่าถ้าสงครามเกิดขึ้นในประเทศไทย เขาจะสร้างเสี้ยนวิเศษนี้ให้ทหารไทยทุก ๆ คน ซึ่งจะทำให้กองทัพไทยทั้ง 3 ทักษะเข้มแข็งเหมือนกองทัพมัจจุราช คือเอาชนะความตายได้ ปืนใหญ่ปืนกลไม่สามารถจะทำอันตรายนักรบไทยได้เลย

“กันได้ติดต่อไปทางกองทัพบกแล้ว ท่านประธานสภาป้องกันพระราชอาณาจักร ขอร้องให้กั้นำประดิษฐกรรมวิเศษนี้ไปทดลองให้ท่านกับคณะนายทหารเสนาธิการชมเป็นขวัญตาเพื่อให้เห็นเท็จจริงในเสาร์ที่จะถึงนี้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อมยิ้ม เลื่อมใสในแนวความคิดของดิเรก ซึ่งไม่เคยทำอะไรไม่สำเร็จ

“แล้วแกตอบท่านประธานสภาการสงครามไปว่าอย่างไรหรือยัง”

“ออไรน์ ตอบไปแล้วครับ วันเสาร์นี้เวลา 13.00 น.ผมจะทดลองให้ท่านชมที่บริเวณเขตทหารแห่งหนึ่งทางบางซื่อ”

พลถามขึ้นอย่างเป็นทางการ

“แกจะทดลองเองหรือ”

นายแพทย์หนุ่มสั้นศิริชะ

“โน่ มันจะให้ไอ้กร หรือไอ้หงวนคนใดคนหนึ่งทดลองสวมเสื้อไอพ่นตัวนี้ ซึ่งหมายความว่า มันจะฉีดยามหากำลังให้ก่อน อำนาจยาฉีดของมันจะทำให้ร่างกายคงทนยิ่งกว่าเหล็กกล้า ปืนผาอาวุธทุกชนิดไม่สามารถจะทำอันตรายได้”

เสี่ยหงวนยักคิ้วให้นิกร

“ว่าไง แกช่วยเป็นคนทดลองให้ดิเรกมันหน่อยซิเนะ มันก็เกี่ยวเหาะไว้อยู่บนดินเหมือนมนุษย์ธรรมดาสามัญชนดีกว่า”

นิกรสั้นศิริชะ พูดเสียดับปากเพราะมีเนื้อย่ำอยู่เต็มปาก

“ไม่เอาละไว้วี เหาะไปเหาะมาเกิดเครื่องยนต์มันเสียดก็ตกลงมากอดหักตายท่าเท่านั้นเอง อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดีหาเรื่องเดือดร้อน”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

“ฉันไม่เคยเห็นใครชี้ขลาดตาขาวเหมือนอย่างแกเลย”

นิกรพยักหน้า

“ก็อาจจะเป็นไปได้ คนที่รู้จักสัตว์รอดอย่างกันบางขณะก็ชี้ขลาดอย่างหมาไม่กิน แต่บางขณะก็กล้าอย่างไม่น่าเชื่อ ให้ยายพลเป็นคนทดลองดีกว่า เพราะในจำนวนพวกเราก็รู้สึกลัว ไอ้พลนี่แหละกล้าหาญมากกว่าเพื่อน”

ดร.ดิเรกเห็นพ้องด้วย เปลี่ยนสายตามาที่นายพัชรภรณ์

“ดีทีเดียว ขอให้แกช่วยกันหน่อยเถอะวะ เพื่อเห็นแก่ประเทศชาติของเรา กันมั่นใจว่าเราอาจจะถูกคอมมิวนิสต์รุกรานได้ทุกเมื่อ ถ้าพึ่งอาศัยพวกยี่เกอย่างเดียวปราบมันไม่ไหวมันต้องใช้กำลังทหารอันเข้มแข็งทั้ง 3 ทัพ”

พลหัวเราะ

“แกจะให้กันทำอะไรบ้าง บอกมาซิ”

“ไม่ต้องทำอะไรมากมาย เพียงแต่วันเสาร์นี้ตอนเช้ากันจะฉีดยามหากำลังให้แก่ชูปตัวแก็ดด้วยไฟฟ้าให้แข็งแรงยิ่งกว่าเหล็กกล้า พอเที่ยงก็จะพาแกไปพบกับคณะกรรมการป้องกันพระราชอาณาจักร กันจะสวมเสื้อไอพ่นให้แก่ ต่อจากนั้นก็ให้แกเหาะเหินเดินอากาศให้คณะกรรมการได้เห็นประจักษ์กับตา และกันจะให้ทหารระดมยิงแก็ดด้วยปืนพกปืนกล”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ถ้าเผื่อกันตายขึ้นล่ะ แกจะว่ายังไง”

นายแพทย์หนุ่มตวาดลั่น

“ตายก็รู้วะ เป็นข้าไปได้ เชื่อกฎมิด็อกเตอร์ดิเรกข้างซีไว้อยู่ เพื่อนรักทั้งคนใครจะปล่อยให้ตาย แกกลัวว่ากระสุนปืนของทหารจะยิงแกเข้าข้างงั้นหรือ ไม่ต้องวิตกกังวลรับรองว่าไม่มีอาวุธสิ่งใดที่จะทำอันตรายแก่ได้เลย หลังจากแกได้อาบไฟฟ้า และได้รับการฉีดยาพิเศษจากกันแล้ว”

นายพัชรภรณ์มองดูเสื้อพิเศษซึ่งวางกองอยู่บนโต๊ะ

“แล้วกันจะบังคับเครื่องยนต์ไอพ่นที่เสื้อนี้ได้อย่างไร กันไม่มีวิชาความรู้ในเรื่องไอพ่นเลย”

ดิเรกว่า “ไม่ยากเย็นอะไรหรอก เพียงแต่แกกดปุ่มอันนี้” แล้วดิเรกก็ชี้ให้ดู “เครื่องไอพ่นก็จะทำงานเบา ๆ ปุ่มนี้หมุนแรง หรือผ่อนเครื่องให้เร็วหรือช้า เวลาจะเหาะขึ้นจากพื้นโลกอาศัยความเร็วของเครื่องไอพ่น จะเลี้ยวไปทางขวาก็ยกมือขวา เลี้ยวซ้ายก็ยกมือซ้าย เอาเถอะ แล้วกันจะสอนวิธีใช้เครื่องไอพ่นให้แกได้เรียนรู้อย่างดีทีเดียว ช่วยกันหน่อยเถอะวะพล”

นายพัชรภรณ์นั่งคิด

“ความจริงกันอยากช่วยเหลือแกเหมือนกัน แต่ว่าเมื่อคิดดูแล้วก็เห็นว่า การทดลองต่อหน้าคณะกรรมการสภาป้องกันพระราชอาณาจักร และนายทหารฝ่ายเสนาธิการทั้ง 3 ทပ် ซึ่งเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ทำทางสง่าผ่าเผยให้เป็นผู้ทำการทดลองในการนี้ สำหรับกันบุคคลลักษณะไม่เหมาะสมเลย แต่ถ้าได้ไอ้หงวนแล้วเป็นเหมาะที่สุด เพราะไอ้เสียทำทางองอาจฝั่งผายมาก”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เห็นฟ้องด้วย

“จริงไว้อ อาเห็นฟ้องด้วย ในจำนวนพวกแกทั้ง 4 นี้ก็ไอ้หงวนนี่แหละที่องอาจฝั่งผาย สมเป็นชายชาติตรี”

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เขาไม่เคยอึ้งผลยอที่ใครมอบให้เขาเลย อาเสียผูกคูกขึ้นยืนก้มศีรษะเล็กน้อย แล้วกล่าวกับนายแพทย์หนุ่ม

“ข้าพเจ้าอาสาเสียรูปหล่อแห่งประเทศไทย ขอเสนอตัวเป็นคนทดลองเสื้อไอพ่นนี้ตลอดจนการอยู่ยงคงกระพันด้วยอำนาจยาณีต และไฟฟ้า”

เสียงตบมือดังลั่นห้องทดลองวิทยาศาสตร์ นิกจรูแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นเหนือศีรษะ แล้วร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“ขอให้คุณนิกจรูจงประสบความสำเร็จความสุขความเจริญ ไชโย”

เสียงกริบไม่มีใครร้องไชโย สายตาทั้งหมดจ้องมองมาที่นายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว นิกจรูทำหน้าครี้งยิ้มครี้งแหย พูดขึ้นเปรย ๆ

“อยากมองหน้ากินให้หมดเลย”

“มันจะรบกวนหาหอกอะไรกันครับคุณพ่อ ต่างคนต่างอยู่เฉย ๆ ทำมาหากินกันไม่มีความสุขหรือครับ”

ท่านเจ้าคุณทำตาปริบ ๆ

“เรื่องนี้พูดยากโวย เราเป็นประเทศเล็ก ๆ เปรียบเราเหมือนกับหญ้าแพรก หมากัดกันหญ้าแพรกก็ต้องราบ”

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้นมา ๆ

“ราบ และลื่นไปหมด”

“อ้าว” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อุทาน “เดี๋ยวก็ถูกเตะเท่านั้นเอง เสื่ออยู่ดี ๆ เอาไม้มาแห่เสื่อ”

“เสื่อหัวล้านไม่คุกรอกครับคุณพ่อ” พูดยบนายจอมทะเล้นก็ลุกขึ้นวิ่งจู่ดีออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลุกขึ้นไล่กวาดตาด ๆ ออกไป กิมหงวนกับเจ้าแห้วหัวเราะงอหาย

ในฉากเดิม คือห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ในตอนสายของวันเสาร์ ในราว 9.00 น.เศษ คณะพรรค 4 ศาสนารวมทั้งท่านผู้ใหญ่ และเมีย ๆ ของขาต่างเข้ามาชุมนุมกันพร้อมญาติ คุณครู.ดิเรกหุบตัวกิมหงวนด้วยกระแสไฟฟ้า เพื่อให้อนเดียมีความอยู่ยงคงทน มีเนื้อหนังแข็งเกร็งยิ่งกว่าแผ่นเหล็กกล้าหลายเท่า

กิมหงวนนอนหงายเหยียดขาอยู่บนเตียงกลางห้อง เบื้องบนอาเสี่ยเต็มไปด้วยเครื่องไฟฟ้ายุ่งไปหมด มองไม่รู้เรื่องราวอะไรเป็นอะไร เว้นแต่คร.ดิเรกคนเดียวเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เจ้าแห้วได้ทำหน้าที่ผู้ช่วยแพทย์อย่างแข็งแรง ช่วยหยิบไอ้โน่นไอ้นี้ให้นายแพทย์หนุ่ม

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจตจั่นจนฟังไม่ได้ศัพท์ ตลอดเวลาที่คร.ดิเรกปล่อยกระแสไฟฟ้าชุกกายกิมหงวนให้แข็งแรงเกร็งเป็นเพชร คุณหญิงวาดคอยเตือนนายแพทย์หนุ่มบ่อย ๆ เกรงว่าเสี่ยวหงวนจะถึงแก่ความตาย เพราะทนกระแสไฟฟ้าไม่ไหว

“คอยดูเข็มมันไว้บ้างนะพ่อดิเรก อย่ามัวแต่คุยอยู่ ดีไม่ดีตายจนกลายเป็นหม้ายเท่านั้นเอง”

นวลล่อหันมายิ้มให้คุณหญิงวาด

“เป็นหม้ายซีคะดี หนูจะได้หาตัวใหม่”

อาเสี่ยลืมหูลูกตาขึ้นมองดูโลกแล้วหัวเราะหึ ๆ

“ลองดูหน่อยเถอะน่า มันไม่มาหักคอเธอเสียค้อย่าซี”

นิกรพูดกับนวลล่อ

“ไม่ต้องกลัวครับ ถ้าأيางหวนตายผมจะทำพิธีเรียกวิญญาณใส่หม้อเอาไปทิ้งน้ำ เป็นไม่ต้องได้ผูกได้เกิดกันอีกละ”

อาเสี้ยก่อนควับ แต่แล้วก็คืนทูนทุรายบอกคร.ดิเรก

“หมอ ... หมอไวย ทนไม่ไหวแล้ว ร้อนเหลือเกิน”

นายแพทย์หนุ่มเอื้อมมือปิดเปิดสวิทช์ยุ่งไปหมด หันมาสั่งเจ้าแห้ว

“ไปต้มเข็มฉีดยาเตรียมไว้ได้แล้ว”

เจ้าแห้วรีบปฏิบัติตามคำสั่ง ดิเรกปลดสายไฟออกจากเครื่อง ทุก ๆ คนมองดูนายแพทย์หนุ่ม และนึกชมเชยเขาที่ทำงานด้วยความชำนาญชำนาญยิ่ง เครื่องยนต์กลไกต่าง ๆ ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์นี้รุ่งเรืองเต็มไปหมด ซึ่งไม่มีใครรู้ว่าอะไรเป็นอะไร แม้กระทั่งดิเรกเอง บางครั้งก็ไม่รู้เหมือนกันว่าอะไรเป็นอะไร แต่เมื่อมันเป็นห้องทดลองวิทยาศาสตร์ก็ต้องมีเครื่องมือเครื่องใช้ในการทดลองวิทยาศาสตร์ ตลอดจนเครื่องไฟฟ้าให้มากที่สุดที่จะมากได้

“เป็นยังไง” ดิเรกถามอาเสี้ยอย่างเป็นทางการ

เสี้ยหวนยิ้มแห้ง ๆ

“รู้สึกอ่อนเพลียมาก”

“ออไรน์ กระแสไฟฟ้าที่กำลังบังคับเซลล์ต่าง ๆ ในร่างกายของแก่นั่นเองทำให้แกอ่อนเพลีย แต่ประเดี๋ยวก็ลงหาย และหลังจากนั้นเนื้อหนังของแกจะแข็งแกร่งยิ่งกว่าเหล็กกล้าหลายพันเท่า”

ภายในห้องเงียบสงัดไปชั่วขณะ ดร.ดิเรกเดินมาที่ตู้ใส่เครื่องเวชภัณฑ์ของเขา หยิบหีบ निकเกิดออกมาเปิดออก หยิบยาฉีดหลอดหนึ่งออกมา เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เดินเข้ามาดูใกล้ ๆ แล้วเจ้าคุณประสิทธิ์ก็กล่าวถามขึ้น

“นี่แน่ะเรอะยากำลัง”

“ถูกแล้วครับ ผมให้ชื่อมันว่า เดอะเพาเดอเรอ โนนีโอซาน คิงคอง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หัวเราะ

“อ้อ ไม้ชื่อชอบกลยังงี้ละ”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

“ชื่อไม่สำคัญครับ คุณภาพของยาสำคัญกว่า ผมเคยทดลองได้ผลมาแล้วเมื่อครั้งผมอยู่อินเดีย”

พลพูดเสริมขึ้นทันที

“มหาราชามาอีกแล้วไวย”

ดิเรกหันมาทวาด

“ก็มันอดไม่ได้นี่หว่า” แล้วเขาก็ยิ้มให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ “ผมจะเล่าให้คุณอาฟัง ท่านมหาราชัจนทรกุมารพระสหายของผมทรงมีพระเมียถึง 50 คน”

คุณหญิงวาดหัวเราะจนน้ำหามากไหล

“เขาไม่เรียกพระเมียบหรือพ่อดิเรก เขาเรียกขายา หรือจะเรียกว่าสนมก็ได้”

“ออไรน์ ออไรน์ ถูกละครับ ท่านมหาราชจักรพรรดิกรมราชวัง ทรงมีนางสนม อยู่ประมาณ 50 คน ด้วยเหตุนี้เองทำให้พระองค์ทรงชูป้ายผอมจนแทบจะทรงเดินเหินไม่ไหว”

นิกรพูดขำขึ้น

“ถ้าปากนั้นก็อย่าพูดราชาศัพท์เลยวะหมอ พูดย่างคนธรรมดาเขาพูดกันก็ แล้วกัน”

“เออ ดีเหมือนกัน ง่า พระองค์หมกมุ่นอยู่แต่ใ้เรื่องอย่างว่า ร่างกายก็ชำรุดทรุดโทรม ในที่สุดก็ขอร้องให้กันช่วยเหลือทำให้พระองค์แข็งแรง กันก็คิดว่าขนาดนี้ให้พระองค์ 3 เข็ม นิดวันเว้นวัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวถามด้วยความสนใจ

“แล้วผลของมันยังงัย”

“ผลของมันหรือครับ ท่านมหาราชจักรพรรดิกลายเป็นชิวขึ้นขึ้นมาทันที พระองค์แข็งแรงอย่างผิดมนุษย์ หลังจากฉีดยาเข็มแรกเข้าไปเพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ทรงกระโดดโลดเต้น หกคะเมนตีลังกาได้อย่างคล่องแคล่ว และสามารถเล่นปล้ำกับข้างพระที่นั่งของพระองค์ได้อย่างสบาย พระองค์ดึงหางช้างไว้เท่านั้น เจ้าช้างก็หกล้มกันกระแทกหมดเรี่ยวแรง ประชากรายดูต่างแซ่ซ้องในพลังกำลังอันมหาศาลของพระองค์ ถึงกับตั้งฉายาให้พระองค์ว่าคิงคอง”

พลหัวเราะหึ ๆ อดขำคอดิเรกไม่ได้

“ยาของแกไอ้อะไรบ้างวะ”

นายแพทย์หนุ่มสันติริยะ

“โน่ กันบอกไม่ได้ เพราะมันเป็นความลับยิ่ง แต่รับรองว่าไม่มียาดำ กระจกควายเผือก หรือข้าวเย็นเหนือข้าวเย็นได้”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องทดลองวิทยาศาสตร์ นายแพทย์หนุ่มจัดแจงบรรจุยาฉีดเข้าไปในหลอดฉีดด้วยความระมัดระวัง เจ้าหัวเดินเข้ามาส่งเข็มฉีดยาที่ต้มแล้วให้เขา คร.ดิเรกคิด เข็มกับหลอดฉีดเรียบร้อยเดินเข้ามาหาอเสี้ยกิมหงวน

ในเวลานั้นเอง เขาก็ฉีดยาให้อเสี้ย และอธิบายให้ทุก ๆ คนทราบว่า กิมหงวนจะมีกำลังยิ่งกว่าข้างสารหลังจากครึ่งชั่วโมงนี้

“นอน ยูนอนหลับตานิ่ง ๆ อยู่บนเตียงนี้แหละ ถ้านอนหลับได้ยิ่งดี ยาจะได้ซึมซาบไปทั่วตัวยู”

กิมหงวนทำตนเป็นเด็กว่างาย เขาหลับตาพริ้มนอนนิ่งเฉย คณะพรรค 4 สหาย วิพากษ์วิจารณ์กันเสียงแซ่ดไปหมด

เวลาผ่านไปตามลำดับ จนกระทั่งเข็มนาฬิกาวิ่งไปครึ่งชั่วโมงเศษ เสียงกิมหงวนกรนถนัดที่หัวนอนห้อง เขากำลังหลับสนิท และบัดนี้เขาก็กลายเป็น

**มนุษย์ที่แข็งแกร่งที่สุดแล้ว แข็งแรงยิ่งกว่าหมันชั้น หรือถึงกองหลายเท่า ดร.ดิเรกมีกิริยา
ระดับกระด่ำยตลอดเวลา ในที่สุดเขาก็เดินเข้ามาหยุดยืนข้างเตียง แล้วหันไปบอกกับ
คณะพรรคของเขา**

“ใครอยากทดลองดูบ้างก็เอา ข้าพเจ้ากล้ารับรองว่า บัดนี้อาเสี่ยกิมหงวนไม่ใช่
มนุษย์ธรรมดาเสียแล้ว ร่างกายของเขาแข็งแรงยิ่งกว่าเหล็กกล้า ยิ่งฟันไม่มีเขี้ยว อาวุธทุกชนิดทำ
อะไรไม่ได้ เพราะอำนาจไฟฟ้า และยาพิษที่อยู่ในตัว นอกจากนี้กิมหงวนของเรายังมีกำลังแข็งแรง
ยิ่งกว่าช้างสาร

คุณหญิงวาดร้องขึ้นดัง ๆ

“ขอให้ข้าทดลองดูหน่อยเถอะ อยากจะเห็นเท็จจริงนัก”

ดร.ดิเรกยิ้มเป็น

“เอาซีครับ ลองเอาไม้ตะพดแพ่นกระบานไอ้หงวนดูก็ได้”

คุณหญิงวาดเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ท่านเดินเข้าไปทางซอกตู้ หยิบไม้สี่เหลี่ยมค้อน
หนึ่งยาวประมาณ 1 หลาถือเดินเข้ามาหากิมหงวน และเงื้อขึ้นสุดแขน

“เฮ้ คุณหญิง” เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ร้องตะโกนลั่น “ไอ้หงวนมันกำลังนอนหลับนะ
นักเลงนะเขาไม่ทำคนที่กำลังนอนหลับหรอก”

คุณหญิงวาดหัวเราะ

“ใครบอกเจ้าคุณล่ะคะว่าดิฉันเป็นนักเลง” แล้วท่านก็มองดูหน้าดิเรก “ถ้าพ่อ
หงวนหัวแตก หรือเป็นอันตราายไป เธอต้องรับรองนะ”

ดิเรกจู้ปาก และยกมือเกาศีรษะ

“เอาเถอะครับ ถ้าไอ้หงวนเป็นอันตราายไปผมยอมติดคุกเอง ปู้โซ่ ช่างไม่เชื่อภูมิรู้
ผมบ้างเลย อุตส่าห์ข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียนเมืองนอกเมืองนามาไม่ใช้เวลาเล็กน้อย ผมทำอะไรผม
ต้องผ่านการทดลองมาแล้วทั้งนั้นแหละครับ”

คุณหญิงวาดเม้มปากแน่น ขยับไม้สี่เหลี่ยมจะตีแสกหน้ากิมหงวน แต่พอนึกถึง
คำของเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ คุณหญิงวาดก็ถอนหายใจดัง ๆ ลดไม้ลงมาอีก เอื้อมือเขย่าร่างอาเสี่ย

“พ่อหงวน พ่อหงวนจ้า เฮ้ย ไอ้หงวนไว้ย ลูกขึ้นซิ”

เสี่ยหงวนลืมตาขึ้นมองดูโลก แล้วพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง มองดูหน้าคุณหญิงวาด
อย่างงง ๆ

“เรียกผมหรือครับ”

คุณหญิงชักคิ้ว

“อ้อ ขอให้เอาตีกระบานแกล่เล่นแก้เหงาสักทีเถอะนะ” พูดจับท่านก็เงื้อไม้ขึ้น
ประเคนลงกลางกระหม่อมเสี่ยหงวนดังสนั่นหวั่นไหว

“ไปก”

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก มองดูคุณหญิงวาดอย่างขบขัน

“แหม ยังกะมดกั๊ดเนาะครับ คุณอา”

คณะพรรค 4 สหายตกตะลึงพริ้งพริ้วไปตามกัน คุณหญิงวาดท่านดีเต็มเหนียว ถ้าเป็นคนธรรมดาแล้วอย่างไรเสียก็ต้องกระบานเบาะ แต่ด้วยอำนาจยานี๊ด และการรอบรู้ไฟฟ้าทำให้ กิมหงวนอยู่ยงคงทนผิคนมนุษย์ คุณหญิงวาดอ้าปากหวอ

“โอ พ่อหงวน เธอไม่ใช่คนเสียแล้วละ ไม่รู้สึกเจ็บข้างเลยจริง ๆ นะระอะ นี่ อาฝันไปหรือเปล่า”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“ไม่ใช่ความฝันครับ มันเป็นเรื่องจริง ยายของผม และการอาบไฟออกฤทธิ์แล้ว อยู่ยงคงกระพัน เนื้อหนังแข็งแกร่งยิ่งกว่าเหล็ก ใครไม่เชื่อเชิญทดลองได้”

พลอยอาจจะทดลองให้เห็นประจักษ์กับตาที่เดินไปที่ชั้นไม้ หยิบก้อนเหล็กอันหนึ่ง เดินกลับมาหยุดยืนข้างเตียงผ่าตัด กิมหงวนแลเห็นเข้าก็สะดุ้งเฮือก

“เฮ้ย ๆ ถึงกับเอาก้อนเขี้ยวหรือนี่ ดีไม่ดีหัวกะโหลกแตกมองท่งเขี้ยวนะโว้ย”

นายแพทย์หนุ่มโบกมือ

“โอรับรองหงวน อย่าว่าแต่ก้อนเลย ปืนยังได้ ถ้าอาวุธต่าง ๆ ทำให้แก่ได้รับความบาดเจ็บแม้แต่น้อย ก็นยอมให้แกกระต๊อบเอา อา ให้ไอ้พลมันลองดู ไม่ต้องกลัว อย่างมากก็ กระบานเบาะตายเท่านั้นแหละวะ”

กิมหงวนก้มศีรษะให้นายพัชราภรณ์โดยดี

“เชิญเถอะเพื่อน ถ้ายังงะก้อช่วยเอาศพกันไปไว้วัดมกุฏ ๆ ก็แล้วกัน”

ไอ้เสื่อรูปหล่อฟาดก้อนโครมลงไปกลางศีรษะกิมหงวนพอดี

“เป็ง”

เสียงดังราวกับเคาะแผ่นเหล็กขนาดใหญ่ คณะพรรค 4 สหายพิศวงงงงวยไปตามกัน สิ่งที่ไม่น่าเชื่อได้เป็นไปได้แล้ว

ดร.ดิเรกหัวเราะชอบอกชอบใจ

“เว้ล เวล เหวล เห็นความสามารถของไอหรือยัง ใครอยากทดลองอีกก็เอา มือชั้นต็อกเตอร์ดิเรกแล้ว เชิญเถอะน่า”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำตาปริบ ๆ แล้ววิ่งไปทางขวามือของห้อง หยิบท่อนเหล็กแบน ๆ คล้ายกับเหล็กงัดยางรถยนต์ขึ้นมา เดินอย่างสามขุมเข้ามาหาเสี่ยหงวน ใครต่อใครรีบหลีกเลี่ยงให้ท่าน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พักหน้ากับนายแพทย์หนุ่ม

“แกต้องรับรองนา ถ้าไอ้หงวนขมอมและ เจอเหล็กท่อนนี้เข้ามันจะทนได้ก็ให้
รู้ไป”

คร.ดิเรกอมยิ้ม

“เชิญครับ ความจริงเหล็กท่อนนี้มันยังเล็กไปด้วยซ้ำ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ผิวปากเบา ๆ หันมามองคูหน้าเจ้าแห้ว แล้วค่อย ๆ เจือท่อนเหล็ก
ขึ้นเหนือศีรษะ เจ้าแห้วยื่นวาบไปหมดทั้งตัว

“เฮ้อ เฮ้อ รับประทานดีอาเสี่ยครับไม่ใช่ตีผม”

ท่านเจ้าคุณสะอึ้งเฮือก

“อ้าว ผลอไปโว้ย นึกว่าให้ตีกระบานแกเสี่ยอีก”

“ปู่โธ” เจ้าแห้วคราง “รับประทานผมโดนเข้าไปปึกเดียวเท่านั้น รับประทาน
มองเต่งแน่”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หันมาทางกิมหงวน คณะพรรค 4 สหายต่างออกใจเดินระทึกไป
ตามกัน ท่านเจ้าคุณเจือท่อนเหล็กขึ้นฟาดโครม ๆ ลงกลางกระบานอาเสี่ย 4 ทีซ้อน ๆ

“เป็ก เป็ง ป็อก ปอก”

กิมหงวนนั่งอมยิ้มนิ่งเฉย ไม่รู้สึกสะอึ้งสะเทือนอะไรเลย แต่ท่อนเหล็กในมือเจ้า
คุณปัจจนิก ๆ ไค้งงอผิดปกติ ท่านเจ้าคุณส่งท่อนเหล็กในมือให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เพื่อนเกลอของ
ท่านทันที

“ดิเรกมันแน่นมาก ทำไอ้หงวนให้กลายเป็นกายเพชรไปแล้ว เจ้าคุณลองดูบ้างซี
ครับ นึกเสียวว่าตีกระบานคนเล่นแก้กลุ่ม”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ มองคูท่อนเหล็กที่รับมาจากเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วก็มองคูหน้า
เสี่ยหงวน

“ตายนาไอ้หงวน”

อาเสี่ยหัวเราะ เฝ่นพรวดลงมาจากเตียงนอน

“เชิญตามสบายครับ วันนี้ผมอนุญาตให้ทุกคนตีผมฟรี”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ว่า “อาตี๋คือต่อแค้นะโว้ย เปรี้ยงเดียวคอหักเลย”

กิมหงวนพยักหน้า

“ก็เลือกเอาซีครับ จะตีตรงไหนก็ได้ ผมคิดว่าเอาซุงตีผมดีกว่า ท่อนเหล็กขนาดนี้
ไม่ระคายผิวหนังผมหรอกครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เม้มปากแน่น เจือท่อนเหล็กขึ้นกระหน่ำลงบนต้นคอกิมหงวน
เต็มแรงเกิด

“พี่”

เสียงหวนขึ้นมียิ้มนิ่งเฉยไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไรเลย เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ และคณะพรรค 4 สหายทุกคนแปลกใจเหลือที่จะกล่าว ก่อนที่ใครจะพูดอะไรประไพก็ดึงมีดพกที่หนีบไว้ได้ขอบกระโปรงออกมาถือกระชับมันไว้ในมือ แล้วเดินรีเข้ามาหาอาเสี่ย

“ขอดิฉันลองแทงคุณสักทีนะคะ ถ้าแทงไม่เข้าชุกเลย”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“แกเอามีดมาจากไหน ประไพ”

เมียรักของนิกรอมยิ้ม

“มีดของหนูค่ะ หนูซื้อมาจากเวียงนครเกษมมานานแล้ว ตั้งแต่วันที่กรมาสุรา อาละวาดไล่เตะหนู คุณพ่อท่านก็แนะนำให้หนูหา มีดพกหนีบติดตัวไว้แทงนิกรค่ะ ถ้าขึ้นเล่นงานหนูก่อนเป็นกระชากให้ใส่ทะเล็กเลย”

คุณหญิงวาดหันควับมาทางเจ้าคุณปัจจนึก ฯ

“เจ้าคุณทำไมถึงจะให้ยายประไพให้พกมีดพร้าละคะ ทำเป็นผู้หญิงจับโป๊ไม่เหมาะเลย”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ ค้อนลูกสาวคนเล็กของท่าน

“แล้วเสือกไปบอกคุณหญิงท่านทำไมก็ไม่รู้ ทำให้เราพลอยเสียผู้ใหญ่ไปด้วย”

นิกรพูดเสริมขึ้นดัง ๆ

“เสียมานานแล้วนี่ครับ”

“อ้าว ทำไมพูดอย่างนี้ละไอ้กร ตัวต่อตัวยังได้นะโว้ย เดี่ยวเตะเปรี้ยงเข้าให้เลย”

ดร.ดิเรกโบกมือให้ลูกเขย และพ่อตาสงบปากเสียงแล้วเขาก็พูดกับประไพ

“เชิญทดลองได้คุณไพ แถงเลยครับไม่ต้องเกรงใจ ถ้าไอ้หวนถูกคุณแทงตายผมยอมติดตะราง”

ประไพยิ้มให้เสียงหวน

“แหงหน้าขึ้นหน่อยซีคะ ขอให้ดิฉันแทงคอกอหยอให้งาม ๆ สักหน่อย”

อาเสี่ยหัวเราะ ขึ้นไปนั่งบนเตียงตามเดิมแล้วแหงหน้าขึ้นมองดูพาดาน

“เอา จะแทงลูกกระเดือก หรือจะเอามีดเชือดหลอดลมก็เชิญครับคุณไพ ไม่ต้องเกรงใจนะครับ เรากันเองไม่ใช่คนอื่น”

เมียรักของนายจอมทะเล้นจ้วงแทงคอกอหยอของกิมหงวนทันที

“นิก”

เปล้า ปลายมีดพกคดงอมองเห็นถนัด ไม่ได้ระคายเคืองผิวหนังกิมหงวนแม่แต่นิดเดียว ประไฟทำปากห่อร่องเอ็ดตะโร

“อู้อู หันหนีวียิ่งกว่าหนังแรดเสียอีก โอย ดิฉันขอมชูอกเลย ไม่มีมนุษย์คนใดในโลกนี้แล้วที่จะอยู่ยงคงกระพันเหมือนอาเสียว”

กิมหงวนหัวเราะเบา ๆ

“ส่งมีดของคุณให้νωลล่อ หรือคุณประภาทดลองดูบ้างสิครับ”

νωลล่อเดินเข้ามาหาประไฟทันที

“ขอข้อมีดพกให้ดิฉันหน่อยเถอะค่ะ อยากจะรู้ให้เห็นเท็จจริงนัก ถ้าหากว่ายิงฟันไม่เข้าจริง ๆ แล้วดิฉันก็เห็นจะแน่เพราะไม่ได้ข้อมีดเสียอีก ขืนข้อมีดก็คงจะสู้เขาไม่ได้” แล้วνωลล่อก็รับมีดพกมาจากประไฟ

อาเสียวยิ้มให้เมียของเขา

“โอ.เค.νωลล่อ แทะเสียให้เต็มรักเถอะ ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ เอา เสียจะช่วยนับให้ หนึ่ง สอง สาม”

νωลล่อกระหน่ำมีดพกลงที่หน้าอกกิมหงวน 4 ทีติด ๆ กัน เสียงดังฉีก ฉีก ฉีก ฉีก ถ้าเป็นคนธรรมดาก็คงจะม่องท่องไปแล้ว คณะพรรค 4 สหายตื่นตื่นแปลกใจไปตามกัน กิมหงวนนั่งอมยิ้มนิ่งเฉยเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แม่เสื้อลี้มตาโพลง

“เอ้อเฮอ เนื้อหนังของเสียเหมือนกับแผ่นเหล็กกล้า ไม่แตกต่างกันเลย ไม่รู้สึกเจ็บบ้างเลยหรือคะ”

กิมหงวนอมยิ้ม

“เจ็บเหมือนกัน ขนาดเท่ามดกัดเท่านั้น ให้คุณทดลองเสียบ้างซิเจ้า”

ประภาพูดเสริมขึ้น

“ช่างเถอะค่ะขอบคุณมาก ดิฉันเชื่อแล้วว่าอาเสียวอยู่ยงคงกระพันจริง ๆ”

ดร.ดิเรกกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้องแล้วร้องประกาศขึ้นดัง ๆ

“ใครจะทดลองอีกก็เชิญ มีใครจะทดลองบ้างไหม”

นิกรชูมือขวาชูขึ้นเหนือศีรษะ

“อ้าวไวย”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“เชิญ แกจะทดลองยังงี้ก็เอา”

นายจอมทะเล้นเดินเข้ามาหุดยิ้นข้างเตียงผ่าตัดชักคิวให้กิมหงวนเพื่อนเกลอของเขา แล้วล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบหลาวทองเหลืองอันหนึ่งออกมา

“มีด และไม่ทำอะไรแก่ไม่ได้ แต่หลาวทองเหลืองอันนี้อาจจะส่งแก็ไปอยู่เมืองนรกได้อย่างง่ายดาย”

เสี่ยหงวนหัวเราะอย่างขบขัน

“หลาวซี่ประทิวอันเท่านี้จะมาทำอะไรกันวะ กันคิดว่าแกขึ้นไปข้างบนเอาปืนหรือดาบมาทดลองดีกว่า ดิเรกมันแน่ไว้วัย กันรู้สึกว่าร่างกายของกันขณะนี้มันแข็งยิ่งกว่าเพชรเสี่ยอีก ใจคอก็คึกเข้มแข็งอย่างไรชอบกล”

นิกรอมยิ้ม

“เถอะน่า ไม่ต้องปืนหรือดาบหรอก เพียงแต่หลาวทองเหลืองนี่แหละ เอานอนลงซี นอนคว่ำแล้วโกงโคงเข้า”

เสี่ยหงวนสะดุ้งเฮือกล้มตาโพลง

“แจะทำไมกันวะ”

“เอาหลาวแทงตูดแก”

“ไอ้ยา” อาเสี่ยร้องลั่น “ไม่ได้ เล่นสวนทวารมันก็มองแทงซีไว้วัย แทงที่อื่นซี”

นิกรเอียงคอ

“ไม่รู้เรอะ แกอยู่ยงคงทนแทงตรงไหนก็ต้องไม่เข้าซีวะ สะ ฮ่า อย่าหน้อยเลยว้า คนโบราณที่มีคาถาอาคมยิงฟันไม่เข้า เอาหลาวแทงตูดทีเดียวมองแทงเลย มา ขอลองหน่อยเถอะวะ”

กิมหงวนหน้าเสี่ย

“ไม่เอาไว้วัย จ๊กกระจ๊ตายท่า”

เสียงหัวเราะของคณะพรรค 4 สหายดังขึ้นลั่นห้องทดลองวิทยาศาสตร์ กิมหงวนกระโดดลงมาจากเตียงผ่าตัด กำหมัดชกลมฟัดฟาด แล้วลั่นหมัดขวาชนงัดตีกเบา ๆ

“โพละ”

ผนังห้องทดลองวิทยาศาสตร์ทะลุเป็นรูโหว่ทันที อิฐ และปูนร่วงกราว ทุกคนตกตะลึงมองคูกิมหงวนด้วยความตื่นเต้นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว อาเสี่ยไม่ได้ออกแรงมากมายอะไรเลย เขาชกเพียงเบา ๆ เท่านั้น

“ไอ้โฮ” คุณหญิงวาคร้องเสียงหลง “ตายละพ่อหงวน ทำไมเร็วแรงถึงมากมายอะไรอย่างนี้ แข็งแรงยิ่งกว่าเหยี่ยวโบราณเป็นไหน ๆ”

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอือก

“แหม เาผมไปเปรียบตัวใดโนเสาะเซียวหรือครับ เปรียบกับสัตว์ที่น่าเอ็นดูกว่านี้ก็ได้”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจดดังขึ้นลั่นห้อง ใครต่อใครกล่าวขวัญชมเชยความรู้ความสามารถของนายแพทย์หนุ่มที่เขาทำให้กิมหงวนกลายเป็นมนุษย์เหล็ก มีพลังกำลังยิ่งกว่าซังสาร ดร.ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เดินเข้ามายกมือตบปากกิมหงวน

“ไอ้เสี่ย แสดงกำลังให้คุณนึกหน่อย จะแสดงยังไงก็ตามใจแก”

เสี่ยหงวนมองซ้ายมองขวาแล้วว่าเอวคุณหญิงวาดชูขึ้นเหนือศีรษะเขาเบาหวิวราวกับสำลีก่อนหนึ่ง ทั้งนี้ก็ด้วยอำนาจาถิณนั่นเอง คุณหญิงวาดคืนกระแด้ว ๆ อยู่บนหัวกิมหงวนร้องอะอะเอ็ดอะโรลัน

“ไอ้ตายแล้ว เอลง ประเดี้ยวเยี้ยวราดหัวไม่รู้ละ ว้าย ๆ ๆ”

กิมหงวนรีบวางท่านลงทันที แล้วเขาก็หัวเราะ

“ตกใจหรือครับ”

คุณหญิงวาดอกสั้นขวัญแขวน

“ทำไมจะไม่ตกใจละ เล่นตะหวักตะบวยอะไรไม่รู้ โอ๊ย เยี้ยวเกือบราดแหม เร็วแรงทำไมมันถึงมากมาอย่างนี้ละ ไหนลองยกเจ้าคุณทั้ง 2 คนขึ้นคนละมือได้ไหม แล้วเอาหัวล้านชนกัน”

สองเจ้าคุณต่างค้อนคุณหญิงวาดพร้อม ๆ กัน พลถือนั่งสี่ปกแข็งเล่มเบ้อเริ่มเล่มหนึ่งเอามาส่งให้กิมหงวน

“เสี่ย ซียันก๊วย ลองจิกหนังสือเล่มนี้ให้คุณหน่อยเถอะวะ”

เสี่ยหงวนรับหนังสือเล่มนั้นมาพิจารณาดูแล้วหัวเราะ

“ยังมีมันจะไปครมามีอะไรวะ เอ้า ไอ้กรแสดงให้คุณหน่อยซี”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“เอาขังดีดีกว่า กันจะหักกันไม้ขีดไฟให้คุณเป็นยังไง หนอย จะให้จิกหนังสือปกแข็งเล่มเบ้อเริ่มใครจะไปจิกไหววะ”

กิมหงวนอมยิ้ม ชูหนังสือปกแข็งซึ่งมีความหนาประมาณ 3 นิ้ว แล้วเขาก็ใช้มือทั้งสองข้างจิกมันออกอย่างง่ายดาย ท่ามกลางความตื่นตะลึงของคณะพรรค 4 สหาย

“แควก”

ดร.ดิเรกหัวเราะก๊าก

“ออไรน์ ออไรน์ ฮะ ฮะ ข้าพเจ้าคือกเตอร์ดิเรก ขอประกาศให้ทราบทั่วกันว่า บัดนี้เอาเสี่ยกิมหงวนของเรากลายเป็นมนุษย์ที่มีความแข็งแรงที่สุดในโลก และสามารถอยู่ยงคงกระพันยิงฟันไม่เข้า ฉะนั้น ขอเชิญให้ท่านทั้งหลายโปรดคบมือให้เกียรติแก่ข้าพเจ้าหน่อย”

เสียงตบมือดังขึ้นทันที โดยเฉพาะนิกรมีการกระต๊อบเท้าเป่าปากอีกด้วย

“ขอให้คือกเตอร์ดิเรกจงเจริญ โชโย” นิกรร้องลั่น

เสียบกริบ ไม่มีใครร้องไชโยต่อเขา นันทาหัวเราะหึ ๆ มองคุณน้องชายจอมทะเล้นของหล่อนด้วยความหมั่นไส้

“หมั่นอะไรก็ไม่รู้”

นิกรแลบลิ้นออกมาขำเพื่อ พุดลิ้นแบ ๆ

“หมิ่นอะไรก็ไม่รู้”

นั่นท่าทำตาเขียวปราดเข้ามาจะเล่นงาน นิกรเห่นพรวดขึ้นไปยืนแยกเขียวอยู่ข้างหลังเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ดร.ดิเรกยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วกล่าวกับกิมหงวน

“เฮ้ย เตรียมตัวอาบน้ำอาบทำเสียให้สบายใจ 11.30 น. เราจะออกจากบ้านไปกรมทหารบางซื่อ เพื่อทดลองเสื่อไอพ่น และการอยู่ยงคงทนของแก มีอะไรที่แกขัดข้องหรือสงสัยอะไร ก้อ ขอให้ถามกันเสียเดี๋ยวนี้แหละ”

กิมหงวนพยักหน้า

“กันเข้าใจดีแล้ว แต่แกต้องรับรองว่า เครื่องไอพ่นของแกจะไม่ทำพิษกัน เรื่องมันตายนาโวย์ กำลังอยู่ในอากาศถ้าเครื่องเสียก็หมายความว่า เป็นศพ”

“โอ้รับรอง ขอให้เชื่อความสามารถของไอเถอะวะ”

เสียงจ้อกแจ้กจอแจดังขึ้นอีก เสียงหงวนคว้าตัวนิกร และเจ้าแห้วขึ้นหูเหนือศีรษะข้างละคน ทั้งสองคืนกระแด้ว ๆ นำสงสาร อาเสียวหัวเราะลั่น

“ไอ้กร มันจะขว้างแกกับไอ้แห้วออกไปนอกหน้าต่างนะ”

“เฮ้ย ๆ ๆ” นิกรเอ็ดตะโรลั่น “อย่าเล่นน่า เอลงโวย์ เสียวท้องน้อยเหลือเกิน”

กิมหงวนโยนนิกรกับเจ้าแห้วลอยขึ้นไปเกือบติดเพดานห้องทดลองวิทยาศาสตร์ แล้วคว้าไว้ทัน ค่อย ๆ วางลงบนพื้น คณะพรรค 4 สหายตบมือกราว อาเสียวยกแขนทั้งสองข้างขึ้นเกร็งกล้ามเนื้อ เดินนำหน้าพาพรรคพวกของเขาออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เพื่อเตรียมตัวไปพบกับคณะกรรมการสภาป้องกันพระราชอาณาจักรตามที่นัดกันไว้

มันเป็นเวลา 12.00 น.ตรง

บุคลิกเก่งสี่ฟ้าคลานเอื่อย ๆ ตรงมาทางประตูหน้ากองพันทหารแห่งหนึ่งทางบางซื่อ ทหารยามแลเห็นเข้าก็ออกมายืนขวางทางทันที

4 สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วอยู่ในรถคันนี้ เจ้าแห้วทำหน้าที่เป็นคนขับ ทุกคนนอกจากเจ้าแห้วแต่งกายแบบสากลเรียบร้อย เจ้าแห้วแลเห็นทหารยามก็รีบเหยียบเบรคทันที

“มาหาใครครับ?” ทหารยามถามอย่างนอบน้อม

ดร.ดิเรกชะ โงกหน้าออกมาพูดกับทหารยาม

“ด็อกเตอร์ดิเรกกับคณะมาทดลองอาวุธ”

ทหารยามเปิดทางให้ทันที เพราะได้รับคำสั่งจากเจ้านายไว้แล้ว

“เชิญครับ”

บุคลิกเก่งเคลื่อนเข้ามาในกองพันอย่างสง่าผ่าเผยแล่นตรงไปยังตึกกองบัญชาการกลาง สภาการป้องกันพระราชอาณาจักร ซึ่งขณะพรรค 4 สหายคุ้นเคยกับสถานที่ดังกล่าวนี้เป็นอย่างดี

ตัวตึก 2 ชั้นสูงตระหง่าน ด้านหน้าตึกเป็นสนามกว้างใหญ่โตกว่าสนามฟุตบอลหลายเท่า อันเป็นที่ฝึกทหาร รถถังคันทันมเล่นมาบนถนนคอนกรีต และหยุดนั่งหน้าตึกพอดี นายทหารเวรซึ่งเตรียมคอยต้อนรับคณะพรรค 4 สหายรีบวิ่งลงมาจากบันไดตรงเข้ามาที่รถบุคลิกเก่ง ชิดเท้าตรงกระทำความเคารพคณะพรรค 4 สหาย แล้วพุกกับนายแพทย์หนุ่มอย่างนอบน้อม

“คณะกรรมการบัญชาให้ผมคอยต้อนรับท่านอาจารย์ครับ”

“ออไรน์ ออไรน์” แล้วดิเรกก็พา 3 สหายกับพ่อตาของเขาลงจากรถ

นายทหารเวรนำขึ้นไปบนตึก ตรงเข้าไปในห้องโถงชั้นล่าง ทันใดนั้นเองทุกคนก็แลเห็นนายทหารบกเรืออากาศชั้นผู้ใหญ่ประมาณ 20 คนนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารกลางห้อง บนโต๊ะมีตะเกียบ ถ้วยน้ำปลา ถ้วยมัสดาด ต้นหอม และกระดาษเช็ดมือ ถ้วยเล็ก ๆ สำหรับแบ่งอาหาร

นิกรพลอตตัวพุดออกมาดัง ๆ

“อ้ออ้อ เลี้ยงโต๊ะจีนซะด้วย”

ดร.ดิเรกใจหายวาบ รีบหันหน้ามาทางนายจอมทะเล้น ทำตาเขยวักนิ้วชี้มือขวา และริมฝีปากร้องชี้คห้ามไม่ให้นิกรพุดอะไรอีก

คณะกรรมการสภาการป้องกันพระราชอาณาจักรต่างลุกขึ้นยืนต้อนรับคณะ ดร.ดิเรก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ บรรดาคณะกรรมการโดยมากเคยเป็นลูกศิษย์หรือเคยอยู่ได้บังคับบัญชาของท่านมาแล้ว ใคร ๆ จึงพากันทักทายท่านอย่างนอบน้อม และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็เริ่มแบ่งทันที ประธานสภาการป้องกันพระราชอาณาจักร คือพระยาตะลุมบอนรณณรงค์ปราดเข้ามายื่นมือให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สัมผัส ในฐานะที่เป็นเพื่อนเก่า และเป็นนายทหารรุ่นเดียวกัน

“ไม่ได้พบกันเกือบปีแล้วสินะเจ้าคุณ สบายดีหรือครับ” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าว ทักเกลอเก่าของท่าน

“ครับ สบายดี” เจ้าคุณตะลุมบอน ๆ พุดยิ้ม ๆ “ผมได้ข่าวว่าเจ้าคุณได้เมียเด็ก ๆ ไว้คนหนึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ไม่ใช่หรือครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำคายน

“แล้วกัน ผมแก่จวนจะเข้าโลงอยู่แล้ว มีเมียเด็กไหวหรือเจ้าคุณ สังขารของผมมันพันวัยคึกคักเข้มแข็งเสียแล้ว”

ท่านประธานหัวเราะ หันมาทาง 4 สหาย

“เชิญครับ เชิญเข้านั่งโต๊ะเลย รับประทานอาหารกันไปพลางคุยกันไปพลาง วันนี้คุณนิกรแต่งตัวหล่อมาก”

นิกรอมยิ้ม

“กระผมยังหนุ่มอยู่นี้ครับได้เท่า”

“เออ จริงสินะ คุณยังมีตัวอ่อน ๆ ได้อีก ยิ่งไงครับอาเสี่ย หมู่นี้ก็เบ็งก็เล่นอีก หรือเปล่าครับ”

กิมหงวนหัวเราะ

“ฝนมันตกกระดาษเบ็งก็มันเหนียวเลยซีก็เกียดจึกครับ ตั้งใจว่าหน้าร้อนปีหน้าผมจะนีกเล่นอีกสัก 5 – 6 ล้านบาท”

พวกกรรมการหัวเราะคิกคักไปตามกัน ท่านประธานพาคณะ 4 สหายเข้าไปนั่งโต๊ะ และแนะนำให้รู้จักกับคณะกรรมการบางคนที 4 สหายยังไม่รู้จัก เพราะเพิ่งมาจากต่างประเทศ และเพิ่งเข้ามารับหน้าที่ เป็นกรรมการเมื่อเร็ว ๆ นี้ ต่างฝ่ายต่างโอภาปราศรัยกันเป็นอย่างดี

นิกรเอียงหน้าเข้ามากระซิบถามคร.ดิเรก

“เฮ้ย นี่มันเที่ยงแล้วนี่หว่า บอกเจ้าคุณประธานท่านหน่อยซี หิวเต็มพืดแล้ว”

คร.ดิเรกถอนหายใจหนัก ๆ

“สุภาพบุรุษอังกฤษเขาต้องซ่อนความรู้สึกไว้”

นายจอมทะเล้นยิ้มแฉ่ง ๆ

“สุภาพบุรุษไทยซ่อนความรู้สึกกับใครไม่เป็นไว้ย อ้าวเล่นต้นหอมเปล่า ๆ รองท้องไปก่อนนะ”

นายแพทย์หนุ่มโมโหจนขัน ทันใดนั่นเองแจ็กหนุ่ม 3 – 4 คนแต่งกายเรียบร้อยในเครื่องแบบของภัตตาคารแห่งหนึ่งก็นำอาหารยกเดินตามกันเข้ามา เปิดฉากด้วยหุบลามต้นน้ำแดง

นิกรกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง หูอื้อนัยน์ตาพร่าพรายเพราะความหิว เขาจ้องมองดูหุบลามข้างหน้า ข้าวซึ่งกำลังร้อนควันลนุยส่งกลิ่นเตะจมูกเป็นที่ชวนย่าเหลยั้งนัก

“ท่านอาจารย์เตรียมเสื่อไอน์มาเรียบร้อยแล้วหรือครับ” พลอากาศตรีไว้หนวดจิมคนหนึ่งกล่าวถามนายแพทย์หนุ่มอย่างนอบน้อม

“ครับ ทุกสิ่งทุกอย่างผมเตรียมมาพร้อมแล้ว”

นายทหารเรือชั้นนาวาเอก ซึ่งนั่งตรงข้ามกับคร.ดิเรกกล่าวถามขึ้น

“แล้วท่านอาจารย์จะให้ใครเป็นผู้ทดลองครับ”

ดิเรกผายมือมาทางกิมหงวน

“เสี่ยหงวนครับ ในราว 13.00 น. ผมจะทดลองให้ชมเป็นขวัญตา ขณะนี้

กิมหงวนได้รับการชุบตัวด้วยไฟฟ้า และยาฉีดยาที่กำลังเรียบร้อยแล้ว คุณพระคงจะแปลกใจถ้าผมเรียนให้ทราบว่ เสี่ยหงวนของผมมีกำลังเท่ากับช้าง 30 ตัวรวมกัน”

“ไอ้โฮ” คณะกรรมการอุทานขึ้น และหันมามองดูกิมหงวนเป็นตาเดียว

“ไม่น่าเชื่อเลย” เจ้าคุณตะลุมบอน ๆ พูดยิ้ม ๆ “อยากจะดูสักนิดได้ไหมครับ

อาเสี่ย”

“ได้ครับ ผมจะแสดงให้คุณดูหน่อยก่อนที่เราจะรับประทานอาหารกัน” พุดจบอ เลี้ยก็ลุกขึ้นมองดูผนังตึกแล้วเขาก็ยกฝ่ามือขวาตบผนังตึกเบา ๆ

“เพลง” ผนังตึกทะลุเป็นรูโหว่ อีฐ และปูนร่วงกราว

คณะกรรมการสภาการป้องกันพระราชอาณาจักรอ้าปากหวอไปตามกัน แล้วทุกคนก็ตบมือให้เกียรติยศเสียงสนั่นหวั่นไหวลั่นห้อง เสียงหวนฮีดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง ยี่ม่น้อยยี่มใหญ่ถูมือทั้งสองข้างไปมาแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ตามเดิม ท่ามกลางเสียงจ๊อกแจ๊กจอแจวิพากษ์วิจารณ์กันถึงความสามารถอันยอดเยี่ยมของดร.ดิเรก ที่ทำให้กิมหงวนมีผละกำลังผิดมนุษย์

“ให้คืนตาย” ท่านนายพลคนหนึ่งสบถขึ้น “ถ้าท่านอาจารย์หนีตายนานนี้ให้ทหารไทยทุก ๆ คนละก้อ ผมเชื่อว่ากองทัพของเราจะเป็นกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก”

ดิเรกหัวเราะ

“นอกจากนั้นผมขอเรียนให้ทราบว่า เลี้ยหงวนของผมยังมีร่างกายแข็งแรงยิ่งกว่าเหล็กกล้าหลายเท่า ไม่มีอาวุธใด ๆ ที่จะทำอันตรายให้ได้ ประเดี๋ยวผมจะให้ทดลองครับ ใช้ปืนพกยิงดูก่อน แล้วปืนเล็กยาว ปืนกลกระทั่งปืนใหญ่ยังได้”

อาหารจีนถูกยกมาอีก วิสกีตราขาวตั้งอยู่บนโต๊ะอย่างสง่าผ่าเผยสมศักดิ์สมตระกูลของมัน คณะกรรมการไม่มีใครสนใจในเรื่องอาหาร ต่างพุดคุยซักถามอะไรต่ออะไรกับนายแพทย์หนุ่มมากมาย ส่วนท่านประธานคุยจ้อกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เกล่อเก๋าของท่าน

นิกรสูดปากบิ๊ดตัวไปมาด้วยความหิว จนกระทั่งรู้สึกที่น้ำลายในปากเหนียว กลืนหลลตามต้นน้ำแดงช่วยวนยี่นั๊ก นกพิราบทอดคอบชิอิ้วหั่นเป็นตัว ๆ นำกินไม่น้อย

ในที่สุดนิกรก็พรวดพรวดลุกขึ้นยืน กล่าวถามนายพันเอกคนหนึ่ง

“ประทานโทษครับท่าน แถวนี่มีก๊วยเตี้ยวขายบ้างไหมครับ”

การสนทนาหยุดชะงักทันที ทุกคนหันมามองคุณนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว ท่านประธานกรรมการขมวดคิ้วขึ้น

“ถามถึงเจ๊กก๊วยเตี้ยวทำไมคุณนิกร”

นายการุณวงศ์กลืนน้ำลายอีกครั้งหนึ่ง

“แะะ แะะ ผมหิวข้าวจะเป็นลมตายอยู่แล้วครับ ยังไม่ทราบว่าเสวตกันอีกสักกี่ชั่วโมงถึงจะลงมือรับประทานอาหารกัน ขอให้ผมลงไปล่อก๊วยเตี้ยวรองท้องสัก 3-4 ชามก่อนเถอะครับ ม่ายยังงั้นเดี๋ยวลมจับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ รู้สึกขายหน้าเขาอย่างยิ่ง จึงแกล้งหัวเราะ และพุดกลบเกลื่อนกับพวกกรรมการ

“เจ้าลูกเขยคนนี้นั้นดีจะตลกคะนองเสมอ”

“ปู้ไร” นิกรเอ็ดตะโรลั่น “ให้รากลือเถอะครับ พุดจริง ๆ หาว่าพุดเล่นแล้วไหมละ”

คณะกรรมการยี่ม่น้อยยี่มใหญ่ไปตามกัน ท่านประธานกรรมการหัวเราะหึ ๆ

“ถ้าเช่นนั้น เชิญรับประทานอาหารกันเถอะครับพวกเรา เดี่ยวคุณนิกรแจะเป็
ลมตายเสีย เชิญครับ ขอให้รู้สึกว่าเป็นกันเอง คิมเหล่าคนละนิดหน่อยก่อนนะครับ”

ครั้นแล้ว การรับประทานอาหารกลางวันก็เริ่มต้น นิกรหยิบตะเกียบตัดแฮกิ้นใส่
ปากอย่างฉับพลัน แต่แล้วความรู้สึกก็บอกตัวเองว่า เขากำลังอมถ่านไฟแดง ๆ อยู่ในปาก จะคาย
ทิ้งก็ไม่กล้า นายจอมทะเล้นก็ฝืนหัวเราะแหงนหน้ามองดูเพดาน

“แหม พัดลมอันนี้สวยมาก ซื่อมาจากห้างไหนครับ”

นายทหารคนหนึ่งพูดขึ้นเบา ๆ

“บริษัทปากคอปองจำกัดครับ”

นิกรกลืนแฮกิ้นลงไปด้วยความลำบากยากเย็น แล้วฝืนหัวเราะกลบเกลื่อนทำเป็น
ตลก หยิบช้อนตักหูลามใส่ถ้วยยกขึ้นชด ดร.ดิเรกรู้สึกอับอายพวกกรรมการจนกระทั่งแทบจะ
แทรกแผ่นดินหนี แล้วเขาก็เอียงหน้าเข้ากระซิบกระซาบกับนายจอมทะเล้น

“ที่นี่ไม่ใช่บ้านของเรา นิกรจำ เห็นแก่หน้าฉันบ้าง อย่าตะกละตะกรามให้มัน
มากนัก จะกินจะอยู่ให้มันมีมรรยาท และมองดูคนอื่นเขาบ้าง”

นิกรหน้าจ้อย

“มันหิววะ”

พลยกศอกกระทุ้งสี่ข้างเลียหงวนแล้วพูดเบา ๆ

“กินซีหงวน นั่งเฉยอยู่ทำไม”

อาเสี้ยสั่นศีรษะช้า ๆ สายตามองข้ามบ่าดิเรก จ้องคุณนิกรอย่างอนาใจ

“กินไม่ลงโว้ย เห็นไอ้กรรมันกินเลยอิม คุณิหูลามหม้อเปื้อเริ่มมันล่อเสียดคนเดียว
เกือบหมดแล้ว”

นายพัชราภรณ์ถอนหายใจหนัก ๆ

“ไปไหนกับไอ้กรรมันแต่จะขายหน้าเขา กินเถอะนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ยังดี ผู้ใหญ่ท่าน
จะว่าเอา”

เพราะนิกรตะกละกินไป 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ จึงต้องแกลิ่งคุยะอะไรต่อ
อะไรกับคณะกรรมการเพื่อไม่ให้มีใครสนใจกับนิกร ในราว 12.30 น. การรับประทานอาหาร
กลางวันด้วยอาหารจีนชั้นดีก็เสร็จเรียบร้อย นิกรนั่งคอปับคอปออ่อนสัปหงกหงิก ๆ ด้วยความอิม และ
อึดอัดแทบจะทนไม่ได้

“เฮ้ย ไอ้กรรม” ดร.ดิเรกใช้ศอกเขี่ยสี่ข้างนายจอมทะเล้น

นิกรลื้มตามองดูโลก จัดแจงขยายเข็มขัดออกอีก 2 รู แล้วถอนหายใจหนัก ๆ พูด
ขึ้นดัง ๆ

“แหม อิมเหลือเกินโว้ย ได้กินยังงี้ทุกวันเดือนเดียวเท่านั้นอ้วนเป็นหมูตอนเลย
จู้ยี้ ๆ ๆ ปลากะพงเจียนน้ำแดงไม่เลวเลย”

คณะกรรมการหัวเราะลั่น ท่านเจ้าคุณตะลุมบอน ๆ ผู้เป็นประธานกรรมการ

ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน แล้วกล่าวกับทุก ๆ คน

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย บัดนี้เราได้รับประทานอาหารกลางวันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญชวนทุก ๆ ท่านลงไปที่สนามใหญ่หน้าตึกอำนวยการนี้ เพื่อชมการทดลองความอยู่ยงคงทนจากอำนาจวิทยาศาสตร์ และการทดลองเสื่อไผ่ของศาสตราจารย์ดิเรก กรรมการผู้มีเกียรติแห่งสภาป้องกันพระราชอาณาจักร”

เสียงดบมือดังขึ้นทันที แล้วทุกคนก็ลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร เข้าคุณประธาน ๆ เดินนำหน้าพาออกไปทางหน้าตึก บรรดากรรมการต่างรู้สึกตื่นเต้นอยากชมการทดลองในครั้งนี้ เพราะถ้าหากว่าการทดลองได้ผลก็หมายความว่า กองทัพไทยของเราจะเป็นกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก

ที่สนามหน้าตึก มีทหารยามถือปืนเรียงรายรอบสนามในระยะห่างประมาณ 20 ก้าวต่อคน การทดลองนี้กระทำเพื่อความลับยิ่ง แม้แต่ทหารในกองพันนี้ต้องคูห่าง ๆ ฉะนั้นโดยรอบสนามจึงมีนายทหารนายสิบ และพลทหารหลายร้อยคน ยืนจับกลุ่มคอยชมการทดลองด้วยความตื่นเต้นสนใจ

เจ้าแห้วลำเลียงเสื่อไผ่ออกมาจากหลังรถบูกิกเก็ง น้ำหนักของเสื่อตัวนี้ประมาณ 80 ปอนด์เท่านั้นเอง เสื่อพิเศษซึ่งอยู่ในหีบถูกวางไว้บนโต๊ะสี่เหลี่ยมยาว มีทหารถือปืนสวมครบกุ่มกันรักษาประคิษฐกรรมอันมีค่านี้ตลอดเวลา ดร.ดิเรกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของคณะกรรมการสภาการป้องกันพระราชอาณาจักร

“เราจะทดลองความอยู่ยงคงทนกันก่อนหรือคุณหมอ” เจ้าคุณตะลุมบอน ๆ กล่าวถามดร.ดิเรกด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ออไรน์ เจ้าคุณเตรียมทหารไว้หนึ่งหมู่ได้แล้วครับ ผมจะให้ทหารใช้ดาบปลายปืนแทงกิมหงวนก่อน ต่อจากนั้นก็ให้ยิงด้วยปืนเล็กยาวปืนกลมือ และให้ขว้างด้วยลูกระเบิดจนกระทั่งให้รถโกคังแล่นทับ”

ท่านเจ้าคุณตะลุมบอน ๆ เรียกนายทหารชั้นนายพัน โทคนหนึ่งมาสั่งงานตามความประสงค์ของดร.ดิเรกทันที

ในราว 10 นาทีนั่นเอง การทดลองอันน่าตื่นเต้นก็เริ่มต้น อาเสี้ยกิมหงวนแต่งกายแบบมนุษย์จรวดในภาพยนตร์ ยืนเด่นอยู่เบื้องหน้ากำแพงกระสอบทราย ซึ่งวางรองซ้อนกันเป็นแนวยาวไม่ต่ำกว่า 20 ฟิต

เสียงนกหวีดดังขึ้นเป็นสัญญาณ

“ปรี๊ด”

พลทหารร่างใหญ่คนหนึ่ง แต่งเครื่องแบบสนามรบครบครัน ถือปืนสวมดาบวิ่งออกมาจากแถวในท่าเฉียดอาวุธร้องไชโยลั่นตรงเข้าไปหาгимหงวน เพื่อจะแทงเอาเสียด้วยดาบปลายปืน

“ไชโย ไชโย ไชโย”

เสียงหงวนกำลังยกมือออกดอกอมยิ้มอย่างสง่าผ่าเผย พอเห็นพลทหารคนนั้นวิ่งใกล้เข้ามาก็ตกใจ รีบยกมือห้าม

“เฮ้ย ๆ หยุดก่อน ไอ้น้องชาย”

พลทหารร่างใหญ่ห้ามล้อพรีด

“ผมทำตามคำสั่งผู้กองพันครับ”

อาเสียหัวเราะ

“รู้แล้ว ล้อวิ่งเข้ามาเฉย ๆ ซิ ไม่ต้องร้องไชโย อ้าวไม่ใช่ข้าศึกนี่หว่า เราทดลองกันต่างหาก”

“อ้อ..... ถ้ายังงั้นเอาใหม่ล่ะครับ อ้อ คุณครับ ถ้าหากว่าดาบปลายแหลมของผมเสียบทะลุอกคุณละก็ ขออภัยนะครับ ผมเป็นทหาร ผมต้องทำตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา”

гимหงวนอมยิ้ม

“เชิญ ไอ้น้องชาย แล้วแกจะต้องแปลกใจที่ดาบปลายปืนของแกไม่ระคายผิวหนังของกันเลย”

เสียงหัว ๆ ของใครคนหนึ่งร้องตะโกนมา

“พลทหารจุ่น แทงซีไวย์”

พลทหารจุ่นทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ หันมาทางหมู่ทหารแล้วยกปืนขึ้นวันทยาวุธ รายงานเจ้านายของเขาด้วยเสียงอันดัง

“ท่านผู้นี้ไม่ยอมให้ผมร้องไชโยครับ”

เสียงผู้บังคับกองพันดวาคลั่น

“เอาใหม่ ฟังคำสั่งฉัน เตรียมแแทง ที่หมายสะคือข้าศึก แแทง”

พลทหารจุ่นยกมือขึ้นในท่าเตรียมแแทง โถมเข้าแแทงเสียงหงวนทันที มันไม่คิดอะไรกับแแทงคันซุง ด้วยอำนาจยามหากำลัง และไฟฟ้าที่ชุบตัวгимหงวน ทำให้гимหงวนไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดสะดุ้งสะเทือนอะไร ส่วนพลทหารจุ่นหัวคะมาไปทางหน้า ปืนหลุดกระเด็นไปทางหนึ่ง

ดร.ดิเรกหัวเราะชอบใจ ในเวลาเดียวกันที่ทุก ๆ คนตกตะลึงพริ้งเพริดในความอยู่ยงคงกระพันของเสียงหงวน

“ไฉ่กรับ ไต้เท้า” นายแพทย์หนุ่มพุดกับเจ้าคุณตะลุมบอน ฯ “ไต้เท้าได้เห็นกับตาแล้วไม่ใช่หรือครับว่าอาเสี้ยกิมหงวนของผมมีร่างกายแข็งแรงยิ่งกว่าเหล็กกล้าหลายเท่า”

เจ้าคุณตะลุมบอน ฯ ขมวดคิ้วขึ้น

“แน่เหลือเกิน ท่านอาจารย์ ผมตื่นตื่นแปลกใจจนพุดไม่ถูกแล้ว เกือบจะคิดว่าผมกำลังฝันไป”

ดร.ดิเรกยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“ลองอีกทีสิครับ ไต้เท้า ที่นี้ใช้ให้ทหารทั้งหมู่วิ่งเข้าไปแทงพร้อม ๆ กัน และอนุญาตให้ทหารช่วยกันซ้อมกิมหงวนได้เลย”

ท่านประธาน ฯ สั่งช่างภาพของกองทัพบกเตรียมถ่ายภาพยนตร์ไว้เป็นหลักฐานแล้วเรียกผู้บังคับกองพันเข้ามาตกลงกับท่าน ดร.ดิเรกเลี้ยงเข้ามายืนข้างเจ้าคุณปัจฉิม ฯ พล, นิกร และเจ้าแก้ว

เสียงผู้บังคับกองพันออกคำสั่งเด็ดขาด

“แถว ตรง ที่หมายอาเสี้ยกิมหงวน ตะลุมบอน และซ้อมให้อยู่หมัด”

คำสั่งเปรียบเหมือนประกาศิต พลทหารทั้ง 8 คนถือปืนในท่าเฉิงอาวุธ วิ่งประดาหน้ากันเข้าไปหาเสี้ยหงวนทันที มันเป็นภาพที่น่าตื่นตึ่งอย่างยิ่ง บรรดาทหารที่ยืนดูการทดลองรอบ ๆ สนาม ต่างยืนนิ่งเฉยแทบจะไม่กระตุกกระดิก

ทหารหมู่ นั้น โถมเข้าแทงกิมหงวน ตามแบบทำอาวุธที่ฝึกมา แทงใกล้ แทงไกล แทงเสย อาเสี้ยยืนอมยิ้มนิ่งเฉย เขาถูกแทง ถูกประเคนด้วยพานท้ายปืน ถูกชก ถูกเตะ ถูกถีบ แต่ร่างกายกิมหงวนเหมือนกับขุนเขาไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย ไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไร พวกทหารช่วยกันแทงจนดาบปลายปืนคด และพานท้ายปืนที่ฟาดกบาลกิมหงวนหักสะบั้นไปหลายกระบอกจาก

พวกทหารทั้งกองพันตบมือโห่ร้องกันเกรียวกราวดีใจที่ต่อไปทหารทุกคนจะมีความคงทนอย่างนี้เพราะความสามารถของดร.ดิเรก คณะกรรมการสภาการป้องกันพระราชอาณาจักรมีความตื่นตื่นเหลือที่จะกล่าว เจ้าคุณตะลุมบอน ฯ ปราดเข้ามาจับมือดร.ดิเรก บีบแน่น

“วิเศษอะไรอย่างนี้คุณหมอ ผมคิดว่าคุณหมอไม่ใช่คนเสียแล้ว เด็ดขาดแน่ กองทัพไทยของเราจะต้องเข้มแข็งที่สุด ลงยิงฟันไม่เข้าใครจะมาสู้เราได้ ต่อไปนี้ทดลองยิงได้เลย นะครับ หรือจะเอารถถังเล่นทับก่อน ผมจะได้สั่งทหารรถถังให้เตรียมตัวเดี๋ยวนี้”

นิกรถามขึ้นอย่างนอบน้อม

“ถึงใหญ่ หรือถึงเล็กครับไต้เท้า”

เจ้าคุณตะลุมบอน ฯ ซีมื้อไปทางมุมสนาม

“จอดอยู่โน้นครับ คั่นหน้าถึงเล็ก คือรถถังทหารม้า”

“อ้อ” นิกรคราง “ถึงเล็กก็เตรียมเร็วหน่อย แล้วคั่นหลังละครับ”

“คันหลังรดถึงขนาดกลางครับ เป็นรดถึงทหารราบรุ่นเก่าที่สั่งซื้อจากบริษัท
เกอร์อาร์มสตรองในอังกฤษ”

พอนิกรจะพูดต่อไป พลจู่ปาก และกระซิบห้าม

“อย่าพูดมากปากพล่อยหน่อยเลยวะ ยืนดูเฉย ๆ”

“อ้าว สงสัยก็ต้องเรียนถามท่านบ้างซี” แล้วนิกรก็หันมายกคิ้วกับพ่อตาของเขา
“ไฉนครับคุณพ่อ ถ้าจะร้อนมากนะครับ เหงื่อไหลเต็มศีรษะเชียวะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำตาเฉย

“เอ ไม่ได้หนักบาลแก่สักนิดเดียว อย่างกับฉันหน่อยเลยวะ”

การทดลองในอันดับที่สองเริ่มต้นต่อไป รดถึงทั้ง 2 คันได้รับคำสั่งให้เล่นทับอา
เสี้ยกิมหงวน เสียงเครื่องยนต์ของรดถึงดังขึ้น คนดูใจเต้นระทึกไปตามกัน ไม่อยากเชื่อว่า
กิมหงวนจะไม่เป็นอันตรายหลังจากถูกรดถึงทับร่างของเขา

พอรดถึงเล่นปราดเข้าไปกลางสนาม กิมหงวนก็ผิวปากเพลงขันจอหว่าเสียงลั่น
แล้วล้มตัวลงนอนคว่ำเงยหน้าขึ้นร้องตะโกนบอกพลประจำรด

“มา เข้ามาน้องชาย จะทับหัวสมอง หรือทับตรงไหนก็ได้เลือกเอาเถอะคุณ”

รดถึงอ้ายแอ๊ดเล่นนำหน้า พารดถึงทหารราบบุกทะลวงเข้ามา แล้วทับกลางตัว
กิมหงวนเล่นเลยไป รดถึงทหารราบเข้าทับซ้ำ ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ในตอนนี้ ต่างอ้าปากหวอไป
ตามกัน

กิมหงวนลุกขึ้นยืนอย่างฉับพลัน ก้มลงปิดฝูละองตามเสื้อผ้า ท่ามกลางเสียง
ไชโยโห่ร้องสดุดีเขา อาเสี้ยกมือทั้งสองประสานกันเหนือศีรษะ หมุนตัวไปรอบ ๆ แล้ววิ่งไล่กวาด
รดถึงทหารราบไป ความมีพลังอันมหาศาลทำให้กิมหงวนวิ่งเร็วกว่าลมพัด

เสี้ยกิมหงวนเอื้อมมือจับขอเหล็กท้ายรดถึงดึงไว้ และออกแรงดึงเพียงเล็กน้อย รดถึง
ทหารราบไม่สามารถจะเล่นต่อไปได้ คนขับเร่งเครื่องเต็มแรง ดินตะขบหมุนคว้างแต่รถไม่
เขยื้อน กิมหงวนหัวเราะชอบใจ ลากรดถึงคันนั้นเดินมาที่เดินที่กรรมการ มันเหมือนกับว่ารดถึง
ทหารราบมีน้ำหนักเพียง 2 – 3 ปอนด์เท่านั้นเอง

เสียงตบมือไชโยโห่ร้องดังขึ้นอีก ความตื่นเต้นมหัศจรรย์ได้เกิดขึ้นแก่ผู้ดู
ตามลำดับ กิมหงวนปล่อยมือที่จับรดไว้ พลประจำรดทั้ง 2 คนรีบเปิดประตูลงมาดูกิมหงวนด้วย
ความตื่นเต้นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว

เจ้าแห้วผลอดตัวเอ็ดตะโร

“เอ้อเฮอ รับประทานเรียวแรงยิ่งกว่าควายหลายเท่า รับประทานอาเสี้ยของ
ผมเก่งอะไรอย่างนี้”

นายแพทย์หนุ่มหันมาพูดกับเจ้าแห้วทันที

“ไม่ใช่ไอ้หงวนเก่งโว้ย มันเป็นความสามารถของข้าต่างหาก ไอ้เสี้ยเพียงแต่ยอม
ตัวเป็นคนทดลองเท่านั้น”

ท่านประธาน ฯ พาคณะกรรมการเข้ามาห้อมล้อมคณะพรรค 4 สหาย ทุกคนมาดู ดร.ดิเรก และกิมหงวนอย่างชื่นชม

“คุณหมอทำให้พวกผมตื่นเต้นที่สุด” เจ้าคุณตะลุมบอน ฯ กล่าวด้วยน้ำใสใจจริง “ผมเชื่อความสามารถของคุณหมอแล้วครับ ทหารไทยจะต้องอยู่ยงคงทนเหมือนอาเสี้ยกิมหงวน อย่างแน่นอน”

ดร.ดิเรกชี้คหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง

“ออไรน์ ในอนาคตอันใกล้นี้ ผมจะฉีดยามหากำลัง และชุบตัวด้วยไฟฟ้าให้ทหาร ทีละกองทัพบ ส่วนเสือไอพ่นผมก็จะริบตั้งโรงงานสร้างขึ้นโดยด่วน เพื่อแจกจ่ายให้ทหารไทยทั้ง 3 ทัพ นักบินของเราถูกขึ้นระเบิด ปตอ.ถูกยิงด้วยปืนกลอากาศก็ไม่ใช่ไร ถึงเครื่องบินตกเหล็ก ละเอียดก็ไม่ตาย ส่วนทหารเรือก็เหมือนกัน โดยเฉพาะทหารราบถ้าเข้าสนามรบก็จะบุกไล่ข้าศึก อย่างอาจหาญวิ่งเข้าตะลุมบอนได้เลย ไม่ต้องยิงกันให้เมื่อย”

เจ้าแก้วส่งแก้วน้ำแข็งหยอดยาอุทัยให้นายแพทย์หนุ่ม

“รับประทานคิมน้ำแก้คอแห้งเสียหน่อยครับ คุณหมอ”

ดร.ดิเรกยกมือเท้าสะเอวเม้มปากแน่น เจ้าแก้วถอยหลังกรูดเพราะกลัวถูกเตะ นายแพทย์หนุ่มพยักหน้าหงิก ๆ หันมาทางกรรมการสภาป้องกันพระราชอาณาจักร

“ต่อจากนี้ไป ผมจะให้ทดลองยิงเสี้ยหงวนด้วยปืนทุกชนิด และให้ใช้ลูกระเบิด มือขว้างด้วย ลงมือได้แล้วครับ ประเดี๋ยวผมจะได้ทดลองเสือไอพ่นให้ชมเป็นขวัญตา”

คณะกรรมการปรึกษาหารือกันสักครู่ก็ตกลงทดลองใช้อาวุธปืนยิงกิมหงวน แต่ เจ้าคุณตะลุมบอน ฯ ให้ความเห็นว่า นัดแรกควรจะยิงแขน หรือขาอาเสี้ยก่อน เพราะถ้ากระสุนเข้า จะได้ไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต

“คุณณรงค์” ท่านประธาน ฯ พูดกับผู้บังคับกองพันทหารราบ “คุณเอาปืนพกของคุณทดลองยิงอาเสี้ยกิมหงวนดูก่อนสักหนึ่งนัด”

ผู้กองพันซิดเท้าวันทยาหัตถ์

“ครับผม”

พท.ณรงค์ ชัยฤทธิ์ ดึงปืนพกออกมาจากซองปืนของเขา แล้วเข้ามาหาอาเสี้ย

“อนุญาตให้ผมทดลองยิงของคุณด้วยปืนพกตามบัญชาของท่านประธาน ฯ เถอะ นะครับ”

“อิงขา” กิมหงวนพูดเสียงหัวเราะ “อิงขาจะดีรื้อ อิงขมับผมดีกว่า เถอะน่า ผมไม่ตายหรอกคุณ”

“ผมคิดว่าอิงขาสักนัดก่อนดีกว่านะครับ”

อาเสี้ยพยักหน้า

“เอา ตามใจคุณเถอะครับ” พุดจบก็ยกข้างขาขึ้นมาวางบนเก้าอี้ แล้วถลกขาทางเกงขึ้นมาแลเห็นน่องอันเรียวกเล็กเหมือนตะเกียบ “เชิญครับ ไม่ต้องเกรงใจ ผมอนุญาตเต็มที 2 นั้คยังได้”

ผู้บังคับกองพันหัวเราะ เขาพอใจอาเสี่ยกิมหงวนมาก เพราะอาเสี่ยยอมตัวเป็นเครื่องทดลองเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติ นอกจากนี้ยังมีนิสัยตลกคะนอง ถูกใจเขาซึ่งนิสัยคล้าย ๆ กัน

“เอาละนะ ผมยิงละครับ”

กิมหงวนอมยิ้ม

“โอเค. ไม่ต้องวิตกว่าแข่งขาจะหัก ขาของผมไม่ใช่ขาของคุณ”

พท.ณรงค์จึงมองดูหน้าแข่งอาเสี่ย

“เอ๊ะ นี่เมื่ดพื้นแดง ๆ อะไรครับนี่ คล้ายกับดอกซากุระ”

“บ๊ะแล้ว” อาเสี่ยดู “เห็นแล้วก็นิ่งเฉย ๆ ซึ่ครับ คนอื่นที่เขาไม่รู้เลยรู้เลย ของมันเป็นกันได้นี้ ย่อยอดยกมาตั้งแต่หน้าหนาวปีก่อน”

ผู้บังคับกองพันหัวเราะหึ ๆ ยกปืนพกแบบ ยู.เอส.อาร์มี. 11 มม. ขึ้นจ้องหมายหน้าแข่งกิมหงวน คณะกรรมการต่างจ้องตาเป็งมองด้วยความตื่นเต้น พท.ณรงค์กระดิกนิ้วเหนียวไคป็นทันที

“ปัง”

กระสุน 11 มม. ถูกหน้าแข่งกิมหงวนอย่างจังแล้วกระเด็นหวือหายไป อาเสี่ยยกมือลูบค้ำหน้าแข่งอย่างตลก

“แหม คันจิงครับผู้พัน ยังกะมดกัด ผมว่าเอาปืนใหญ่มายิงผมดีกว่าค่อยออกรสหน่อย ปืนพกอย่างนี้ไม่มีความหมายอะไรสำหรับผมเลย”

คณะกรรมการถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อม ๆ กันเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจตั้งขึ้นลั่นเตื้นท์ นายทหารเรือชั้นนายนาวาเอกคนหนึ่งปราดเข้ามาขอสัมผัสมือกับดร.ดิเรก

“ผมคิดว่านักวิทยาศาสตร์ในโลกนี้ ไม่มีใครเก่งเกินหน้าอาจารย์ไปได้เลยครับ ถ้าผมไม่ได้เห็นด้วยตาเองผมจะไม่เชื่อเป็นอันขาดว่าการชุบตัวด้วยไฟฟ้า ทำให้ร่างกายอยู่ยงคงกระพัน”

ดร.ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“คุณพระพุดเหมือนกับท่านมหาราชาลิงห่อวตาล พระองค์รับสั่งอย่างนี้แหละครับ รับสั่งว่าผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก”

พระตระเวนวาริ หันมาทางเจ้าคุณตะลุมบอน ๆ

“ได้เท่าครับ การทดลองยิ่งด้วยปืนพกได้ผลตามความมุ่งหมายแล้ว โปรดทดลองด้วยปืนเล็กยาว และปืนกลเถอะครับ”

ท่านประธาน ฯ พยักหน้า

“ครับ ผมจะจัดการเดี๋ยวนี้ แต่อาเสี่ยคงจะเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย ผมอยากจะให้นั่งพักผ่อนสักประเดี๋ยว”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้นทันที

“ไม่เหนื่อยเลยได้เท่า ขณะนี้ผมยังเต็มไปด้วยความแข็งแรงคงทน ทดลองเสียให้เสร็จ ๆ เอะครับ ผมจะได้แสดงการฟังก์คองบัญชาการหลังนี้ ให้คณะกรรมการชมต่อไป”

เจ้าคุณตะลุมบอน ฯ ยิ้มแห้ง ๆ

“อย่าเลยครับ ราคาดีหลายแสนไม่ใช่ถูก ๆ ผมเชื่อแล้วว่า อาเสี่ยสามารถฟังก์คองหลังนี้ได้อย่างง่ายดาย เพียงแต่ใช้มือข้างเดียวสลักเบา ๆ เท่านั้น ง่าย เอะละครับ ผมขอรับกวานอาเสี่ยสักหน่อย โปรดไปยืนที่หน้ากระสอบทรายกลางสนามนั้น ผมจะสั่งทหารยิงด้วยปืนเล็กยาวปืนกล และขว้างระเบิดไปที่อาเสี่ย”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ได้ครับ ถ้ายังไงใช้ปืนใหญ่ยิงด้วยก็ดี ผมอนุญาตครับ” พูดจบกิมหงวนก็ออกจากที่นั่งเดินไปกลางสนามอย่างสง่าผ่าเผย

พล พัทธาภรณ์สนทนากับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ เบา ๆ

“ดิเรกมันเก่งเหลือเกินครับคุณอา ผมขอมันบ๊อความรู้ของมัน ไม่เสียแรงที่ไปเรียนเมืองนอกกลับมา”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ พยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“ถ้านักวิทยาศาสตร์ในเมืองไทยมีอย่างดิเรกสัก 10 คน ประเทศเราก็จะเจริญก้าวหน้าอีกมาก” พูดจบท่านก็ยกฝ่ามือสลักหน้านิกรเต็มแรง “เฮ้ย ปู้โธ่ ยืนสับปะหงกอยู่ได้”

นิกรลืมหูลง พูดอย่างจ้วงเจี๊ยะ

“นี่มันที่ไหนครับ คุณพ่อ อ้อ กรมทหาร”

พลหัวเราะหึ ๆ

“ล่อเข้าไปจนสิ้นกระเพาะ แล้วก็วิ่งแหงหาหวานอ่อนเพราะอิมเกินไป”

คณะกรรมการย่อย ๆ พวกนั้นออกมาจากที่นั่ง แลวทหารหมวดหนึ่งกำลังจัดแถวหน้ากระดานเรียงเดี่ยว ซึ่งพท.ณรงค์ท่านผู้บังคับกองพันหนุ่มรูปหล่อได้แสดงการบอกแถวด้วยตนเอง เสียงท่านผู้บังคับกองพันดังลั่น

“ยืนเตรียมยิง เตรียมยิง ระวัง”

ปืนเล็กยาว 23 กระบอกถูกประทับแนบป่า ทหารทุกคนเล็งศูนย์ปืนหมายไปยังหน้าอกกิมหงวน คนดูยืนนิ่งแทบจะไม่หายใจ

“ยิง”

เสียงปืนลั่นยาวดังขึ้นพร้อม ๆ กันราวกับเสียงปืนใหญ่ กระสุนปืนแบบ 66 ออกจากลำกล้องกระทบหน้าอก และศีรษะเสียงหวน แล้วหล่นลงบนพื้นดิน บางลูกก็กระเด็นหัวioxข้ามกระสอบทรายไป กิมหงวนยกมือขึ้นปิดป้องตามร่างกายของเขา ตะโกนบอกท่านประธานสภาการป้องกันพระราชอาณาจักร

“ได้ทำครับ เสียงกระสุนของหลวงเปล่า ๆ อย่างนี้เลยครับ ใช้ลูกระเบิดมือข้างผมดีกว่า”

เจ้าคุณตะลุมนบอน ๆ เห็นฟ้องด้วย ท่านสั่งผู้บังคับกองพันให้ใช้ทหารคนใดคนหนึ่งขว้างระเบิดมือหมายไปที่ร่างเสียงหวนทันที พลทหารร่างสูงใหญ่คนหนึ่งได้รับคำสั่งจากผู้บังคับกองพันให้ใช้ลูกระเบิดมือขว้างเสียงหวน

ลูกระเบิดมือลอยละลิวหล่นปึกถึงอยู่แทบเท้ากิมหงวน แต่เนื่องจากอยู่ในระยะใกล้เกินไป ลูกระเบิดมือจึงยังไม่ทันระเบิด อาเสียงกัมลงหีบขึ้นมากระเดาะเล่น นึกสนุกขึ้นมาถึงข้างกลับมายังคณะกรรมการ และเพื่อนเกลอของเขา

พวกกรรมการตกใจส่งเสียงร้องเอะอะ นัยน์ตาเหลือกลานดูลูกระเบิดมือที่ลอยใกล้เข้ามาทุกที นิกกริวกปากหือยกมือขวาขึ้นรับไว้ได้คล้ายกับมีปาฏิหาริย์ แล้วเขาก็เก็บใส่กระเป๋ากางเกง ทั้ง ๆ ที่ชนวนระเบิดกำลังทำงาน แลเห็นควันระเหยออกมาจากลูกระเบิด

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ออกสันขวัญแขวน

“ไอ้กร โอ๊ย ลูกระเบิดมือ”

นายจอมทะเล้นอมยิ้ม

“ก็ลูกระเบิดนะซีครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อยากจะพูดอีกก็พูดไม่ออก เพราะความตระหนกตกใจมากเกินไป เจ้าแห้วออกสันขวัญแขวนรีบยกมือเขียนนิกกร

“รับประทานมันกำลังจะระเบิดครับ รับประทานลิวออกมาขว้างไปให้อาเสียเถอะครับ รับประทานมายังงั้นรับประทานตัวและเป็นหมูบะช่อเนาะ”

พลพูดขึ้นมาดัง ๆ

“เอาออกมาทิ้งซีไวย ทหารเขาดึงสลักนริกข์ออกแล้วแกรู้ไหม?”

นายจอมทะเล้นสะคุ้งเฮือกสุดตัว

“ฮ่า?”

ดร.ดิเรกนั่งงกตกประหม่า

“ลิวกระเป๋ากางเกงหีบออกมาซี ประเดี๋ยวก็ตายไปตามกันหรือเร็ว ควักออกมาเหวี่ยงไปทางไอ้หงวน”

นิกรมือไม้สั่นไปหมด ล้วงกระเป๋ากางเกงผิด ๆ ถูก ๆ แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าแห้ว คนใช้แก่นแก้วของเขา

“ล้วงเอาออกมาทีโวย ไอ้แห้ว”

เจ้าแห้วยื่นวาบไปหมดทั้งตัว

“รับประทาน มะ มัน จะ จะระเบิดอยู่แล้ว โอย ตัวใครตัวมัน ครับ” พูดยบเจ้าแห้วก็รีบวิ่งออกไปให้ห่างที่สุดจากคณะพรรคของเขา

นิกรถอนหายใจหนัก ๆ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบระเบิดมือออกมา แล้วส่งให้เจ้าคุณป๋อจหนัก ๆ พวกกรรมการโกยอ้าวไปคนละทาง

“เฮ้า คุณพ่อ ถือไว้ซีครับ”

ท่านเจ้าคุณตกใจจนหน้าซีด

“ไม่เอา” ท่านเอ็ดตะโรลั่น “เอาขว้างทิ้งไปซี”

“โธ่ น่าเสียดายครับ เอาเก็บไปบ้านเรายังดี” แล้วนิกรก็ทำคอน รีบขว้างลูกระเบิดมือลอยละลิวไปที่เสี่ยหงวน อาเสี่ยยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แล้วกระโดดโหม่งลูกระเบิดแบบโหม่งลูกฟุตบอล แต่ไม่ถูก ลูกระเบิดก็หล่นคู่ปลงข้าง ๆ กิมหงวน ทันใดนั้นเองเสี่ยลูกระเบิดมือก็ตั้งขึ้นอย่างสนั่นหวั่นไหว

“อูม”

ฝุ่นละอองปลิวว่อนไปหมด ขึ้นระเบิดถูกร่างกิมหงวนอย่างจัง กระสอบทรายพังราบไปหมด บางกระสอบก็ลอยขึ้นไปบนอากาศ ช่างนำอัศจรรย์ยิ่งนัก กิมหงวนยืนผิวกากทำเป็นทองไม่รู้ร้อน ทันใดนั้นเอง พวกทหารที่ยืนคู่อูรอบนอกของสนามก็ตบมือโห่ร้องกันเกรียวกราว

เจ้าคุณตะลุมบอน ๆ ผลอตัวร้องเอ็ดตะโร

“แน่ไปเลย เด็ดขาดอะไรอย่างนี้ อาจารย์ดิเรกครับ การทดลองได้ผล 100

เปอร์เซ็นต์เต็ม เออแน่ อาจารย์เก่งอะไรอย่างนี้ ลูกระเบิดมือไม่สามารถจะทำให้อาเสี่ยบาดเจ็บได้แม้แต่น้อย”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแป้น

“การทดลองภาคพื้นดินพอกันเสียทีนะครับได้เท่า ถ้าจะเอาปืนลงยิงคู่อีก ก็คงจะเสียลูกปืนของหลวงเปล่า ๆ”

เจ้าคุณประธาน ๆ เห็นพ้องด้วย

“จริงครับ ลูกระเบิดมือรุนแรงกว่ากระสุนปืนกลมากมายนัก ยังไม่ระคายเคืองผิวหนังอาเสี่ย แล้วปืนกลจะทำไม่ได้”

ดร.ดิเรกร้องตะ โคนเรียกกิมหงวนให้กลับมา แล้วเขาก็หันมาพูดกับ
คณะกรรมการสภาการป้องกันพระราชอาณาจักร
“อันดับต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะแสดงสื่อไอโฟนอันเป็นประดิษฐกรรมชั้นเยี่ยมของ
ข้าพเจ้า ขอเชิญท่านคอยชม ณ บัดนี้”

นิกรบรรเลงเพลงเบา ๆ ใช้ปากต่างคนตรี

“ทรม ทะแเร่ แรแเร่แเร่ ตะแเร่แต่แต่”

พลจู่ปาก และหันมาทางนายจอมทะเล้น

“อะไรของแเกาะ”

“อ้าว แม้กราวนั้ยังงิเล่า ตอนสำคัญหมดบทเจรจาแล้วก็ควรจะมีเพลง
แม้กราวนั้คิดหน้อย”

ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“ไม่ต้องไวย ลำบากนักก็ขึ้นดูเฉย ๆ เอะ”

ต่อจากนั้น นายแพทย์หนุ่มกับเจ้าแห้วก็ช่วยกันสวมสื่อไอโฟนให้เสี่ยหงวน มีสาย
รัดติดกับหน้าอก และเอว พวกกรรมการต่างวิพากษ์วิจารณ์กันเสียงแซ่ดไปหมด อาเสี่ยกิมหงวน
ของเราคล้ายกับเฟรดคอร์ดอนแห่งเมืองกลางหาว ภาพยนตร์ของรีปีบลิก

ดร.ดิเรกอธิบายให้คณะกรรมการฟังต่อไป

“ประดิษฐกรรมชิ้นนี้ ผมคิดขึ้นเพื่อจะสร้างให้ทหารไทยทุกหน่วยทุกเหล่า และ
ทุกคนได้สวมใส่สำหรับเหาะเหินดินอากาศ ต่อไปกองทัพไทยจะเคลื่อนที่ด้วยการเหาะ สื่อไอ
โฟนของข้าพเจ้าสามารถเล่นไปในอากาศ โดยมีอัตราความเร็วสูงชั่วโมงละ 400 ไมล์ และความเร็ว
ต่ำ 5 ไมล์ต่อชั่วโมง ผมจะให้อาเสี่ยกิมหงวนเหาะให้ท่านชม ณ บัดนี้”

เสี่ยดบมือดั่งขึ้นพร้อม ๆ กัน ท่านประธานกรรมการตะ โคนสั่งช่างภาพของ
กองทัพบกให้เริ่มถ่ายภาพยนตร์ตอนสำคัญนี้ต่อไป คณะพรรค 4 สหายพากิมหงวนออกไปยืนกลาง
สนาม พวกกรรมการนายทหารเสนาริการติดตามออกมาด้วย

นายแพทย์หนุ่มยกมือดบป่าเสี่ยหงวน

“เพื่อนรัก การแสดงตอนนี้สำคัญมาก ขอให้พยายามจนสุดฝีมือ แสดงท่าผาด
โผนต่าง ๆ เช่น ท่าเหาะเข้ายิงเข้าศึก ท่าเหาะหนีเข้าศึก และท่าจิกหัวกราดปืนกลมือ”

เจ้าแห้วส่งปืนกลมือแบบเมดเสนให้ ซึ่งบรรจุกระสุนซ้อมยิงไว้พร้อมแล้ว

“รับประทานเหาะท่าเก้ ๆ ให้ผมดูบ้างนะครับ”

กิมหงวนหัวเราะ

“ท่านั่งยอง ๆ เป็นยังงิวะ”

เจ้าแห้วสะดุ้ง

“รับประทานท่านี่นำเกลียดครับ”

อาเสี้ยกวาดสายตามองไปรอบ ๆ สนาม ยืนนิ่งเฉยอยู่สักครู่ก็ยกมือขึ้นกดปุ่มสตาร์ท เครื่องไอพ่นขนาดจิ๋วซึ่งติดอยู่ข้างหลังกิมหงวนเริ่มทำงานทันที กิมหงวนเร่งความเร็วขึ้นทีละน้อย แล้วผ่อนลง ลองเครื่องจนแน่ใจว่าเครื่องไอพ่นทำงานได้สะดวกไม่มีอะไรชำรุดเสียหาย

แล้วอาเสี้ยก็เร่งเครื่องเต็มที่

ทันใดนั้นเอง ความตื่นเต้นประหลาดใจก็เกิดขึ้นแก่ผู้ที่ได้เห็น จอมอินทนิหาร กิมหงวนเหาะปรี๊ดขึ้นสู่ห้วงเวหา แล้วร่างอันสูงชะลูดก็แล่นไปในอากาศรวดเร็วราวกับเครื่องบินขับไล่

อีกครั้งหนึ่งที่คณะกรรมการสภาการป้องกันพระราชอาณาจักรพากันตกตะลึงและตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว มันเป็นไปได้หรือนี่ นักวิทยาศาสตร์ไทยสามารถทำให้คนเหาะได้อย่างรวดเร็วเท่าเครื่องบินชั้นดี ด้วยเครื่องไอพ่นขนาดจิ๋วประจำตัว

แต่อาเสี้ยกิมหงวนกำลังเหาะ โชว์ลวดลายให้เห็นประจักษ์แก่ตาอยู่ในขณะนี้ พวกทหารทั้งกองพันโห่ร้องกันเกรียวกราว และวิพากษ์วิจารณ์กันเสียงแซ่ดไปหมด

“คนเหาะโฉบ โฉบ คนไทยเหาะได้แล้ว”

เสี้ยหงวนบินแบบนกระยาง คือเหยียดเท้าทั้ง 2 ข้างไปข้างหลัง มือถือปืนกลมือในท่าเตรียมยิง เขาบินเป็นวงกลมรอบบริเวณกรมทหาร และไม่ยอมออกไปนอกเขตกองพันทหาร ทั้งนี้เพราะต้องการปกปิดการทดลองนี้เป็นความลับที่สุด

อาเสี้ยจิกหัวลงมาในท่าดำทิ้งระเบิด ยิงกราดปืนกลด้วยกระสุนซ้อมยิง เสียงปืนกลดังลั่น แล้วกิมหงวนก็บินท่าผาดโผน บินสูงบินต่ำบินคว่ำบินตะแคง บินเอาหัวลง บินเอาตูดขึ้น ทำความสนุกสนานให้แก่คนดูยิ่งนัก พวกทหารทั้งกองพันโห่ร้องกันเกรียวกราวตลอดเวลา

ท่านเจ้าคุณประธานกรรมการเดินเข้ามาหยุดยืนข้างเจ้าคุณปัจฉิม ๑ เกล่อเก่าของท่าน ซึ่งกำลังคุยกับดร.ดิเรก

“วิเศษสุดเลยครับ เจ้าคุณ ผมบอกไม่ถูกว่าผมตื่นเต้นเพียงไร” ท่านพูดพลางมองดูกิมหงวนซึ่งกำลังบินหงายท้องอย่างสนุกสนาน “ถ้าทหารไทยมีเสือไอพ่นอย่างนี้สวมทุกคนละก็ เราเลิกกองทัพอากาศได้”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ลืมตาโพล่ง

“แล้วกัน เจ้าคุณประธานไม่น่าพูดอย่างนี้เลย กองทัพอากาศเลิกได้หรือครับ เพราะสำคัญที่สุด ดูแต่คราวกบฏชิ กองทัพอากาศของเราได้แสดงความสามารถหาญอย่างน่าชม เรือรบลำเบ้อเริ่มยังจมได้ง่าย ๆ น่านับถือเหลือเกิน จิกหัวยิงกราดปืนกลอย่างนี้เด็ดขาดเลย พวกกบฏล้มตายเป็นใบไม้ร่วง เก่งมากทีเดียว ประชาชนชมเชยสุดดีทั่วประเทศ”

“จริงครับ” ท่านเจ้าคุณตะลุมบอน ฯ เห็นด้วย “ทหารอากาศของเราทิ้งระเบิดแม่นยำมาก ตูม ๆ ๆ ๆ คลั่งน้ำมันไฟไหม้ เรืองม”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ หัวเราะ ต่างมองดูเสียงหวนบินผาดโผนอย่างคล่องแคล่วว่องไว ในราว 10 นาที อาเสี้ยก็เบาเครื่องร่อนลงสู่พื้นดินโดยสวัสดิภาพ ท่ามกลางเสียงไซโยโห่ร้องของพวกทหารที่ยืนคู่อู่ออบสนาม ตลอดจนคณะกรรมการ

กิมหงวนเดินเบ่งเข้ามาหาคณะพรรคของเขา และกรรมการ เจ้าคุณตะลุมบอน ฯ ปราดเข้าไปขอจับมืออาเสี้ย

“เก่งมากครับอาเสี้ย อาเสี้ยบินได้คล่องเหลือเกิน”

เสี้ยหงวนยิ้มเห็น

“ความจริงผมมีท่าสวย ๆ ที่จะแสดงให้ดูอีกมาก แต่สำหรับวันนี้แสดงให้ดูนิดหน่อยก่อน พอหอมปากหอมคอ เป็นไงครับ ได้เท่า เห็นคุณภาพของเสือไอพ่นตัวนี้แล้วไม่ใช่หรือครับ”

เจ้าคุณประธาน ฯ พยักหน้า

“ครับ ต่อไป ท่านอาจารย์จะต้องรีบเร่งสร้างเสือไอพ่นให้กองทัพไทยเป็นงานใหญ่”

คณะพรรค 4 สหายเดินเข้ามารวมกลุ่ม พลกับนิกรช่วยกันถอดเสื้อพิเศษให้ กิมหงวน คณะกรรมการ และนายทหารเสนาธิการเข้ามาห้อมล้อมกล่าวขวัญชมเชย ดร.ดิเรกกับอาเสี้ยเสียดแข้งไปหมด

เจ้าคุณประธาน ฯ ว่า “เชิญไปพักผ่อนบนตึกเถอะครับ เรามีเรื่องที่จะต้องสนทนากันอีกมาก”

นิกรกล่าวถามขึ้นเบา ๆ

“ตอนบ่ายมีเลี้ยงน้ำชาไหมครับ ได้เท่า”

“อ้อ มีครับ”

นายจอมทะเล้นยิ้มออกมาได้

“เออ ค่อยยังชั่วหน่อย ผมเป็นโรคซีหิวครับ แก่กินมากเกินไป ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร ใครไม่รู้ก็หาว่าผมตะกละ ความจริงผมเป็นคนกินเก่ง ไม่ใช่ตะกละ”

ครั้นแล้ว คณะกรรมการก็ชวน 4 สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ฯ ขึ้นไปประชุมบนตึกกองบัญชาการสภาการป้องกันพระราชอาณาจักร

การทดลองได้สิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ และเป็นอันหวังได้ว่า ในอนาคตอันใกล้นี้ นักรบไทยจะมีร่างกายแข็งแรงยิ่งกว่าเหล็ก อยู่ยงคงทน แข็งแรงเหมือนชียินก๊วย และเหาะเหินเดินอากาศได้

เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

จบบริบูรณ์